

48.
ROČNÍK

TRAPSAVE

Sborník literární soutěže

2022

"Volám oheň!"

Liják mi padá na vobočí
jak sochám dědka Wabiho
Nebesa na mě něžně močí
a bouřka bručí: „Zabi ho.“
Sešel jsem z cesty – to je
tím
nikdy jsem neposlouchal
řád
Vyznavač dětí kopretin
měl radši žízeň nežli hlad
Pouštěl si draky na

Iva Pohunková – Kawi: Indiánské léto,
1. místo v kategorii Volné téma pro pokročilé

Standa Khol – Pavouckej: ZEMĚ pod závojem,
2. místo v kategorii Země

Karel Drápal – Tom:
Camrátko T.O. Samota Brno,
1. místo v kategorii
Tramptská tvořivost

Ondřej Jaroš – Višňák: Žhavá zem, Dědek Trasák a 1. místo v kategorii Země

TRAPSAVEC

SBORNÍK TRAMPSKÉ LITERÁRNÍ SOUTĚŽE

Ahoj kamarádi,

doufám, že ve chvíli, kdy otevíráte tento sborník, máme oheň Trapsavce zdárně za sebou v tradičním květnovém termínu a že na rozdíl od minulého roku nám byl Pajda milostiv. Letos se sešlo 257 prací od 106 psavců, což je skvělé.

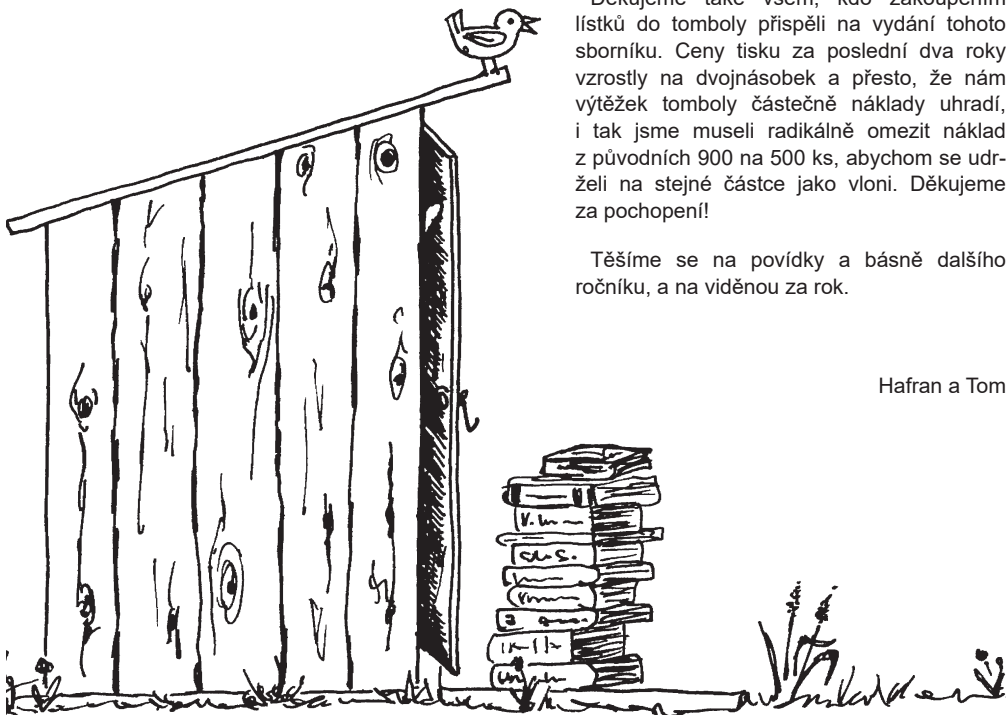
Jaký ročník byl? Rozhodně byl letošní Trapsavec zajímavý a pestrý. Je potěšitelné, že se objevila celá řada nových autorů, z nichž se někteří rovnou umístili. Méně potěšitelný je fakt, že nám docela výrazně ubylo autorů do 23 let, a to zejména v próze. Kamarádi, moc prosíme, lovte youngpsavce, pomáhejte jim s tvorbou radami a kritikou, ať nám tu pořád roste naše trapsavecká omladina, která je budoucností soutěže. Budete za to odměněni!

Je potřeba poděkovat všem, co s letošním ročníkem pomohli, Pavlís za ilustrace, Šlápimu za zalomení sborníku, Kawi a Dougovi za korektury, Tonyemu za zajištění tisku, obci Lisov i skautům z Plzně za zapůjčení tábořiště, porotě za náročnou práci při hodnocení takového množství prací, Vokounovi za moderování sleziňny poroty, všem kamarádům, kteří přijeli dřív a pomohli s přípravou ohně, všem autorům, kteří své příspěvky poslali, a samozřejmě všem těm, kteří na oheň přijeli.

Děkujeme také všem, kdo zakoupením lístků do tomboly přispěli na vydání tohoto sborníku. Ceny tisku za poslední dva roky vzrostly na dvojnásobek a přesto, že nám výtěžek tomboly částečně náklady uhradí, i tak jsme museli radikálně omezit náklad z původních 900 na 500 ks, abychom se udrželi na stejné částce jako vloni. Děkujeme za pochopení!

Těšíme se na povídky a básně dalšího ročníku, a na viděnou za rok.

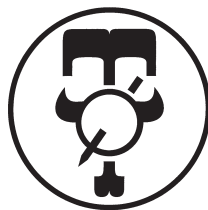
Hafran a Tom

VÝSLEDKY 48. ROČNÍKU

Zlatý Trapsavec

Chlápek s cejchem / Jan Frána – Hafran (Plzeň)

Poezie do 23 let

1. místo + Malý Trapsavec – **Akt #11** / Zuzana Števková – Zápalka (Nitra)
2. místo – **Októbrová** / Zuzana Števková – Zápalka (Nitra)
3. místo – **Kremnickej** / Zuzana Števková – Zápalka (Nitra)

Próza do 23 let – cena nebyla udělena

Poezie nad 23 let

1. místo – **Březnové intermezzo** / Jitka Fialová (Velké Meziříčí)
2. místo – **Podzimní variace** / Lenka Bittová (České Budějovice)
2. místo – **Poslední** / Lenka Bittová (České Budějovice)
3. místo – **Existencia** / Pavol Fekete – Asmar (Nižná Kamenica)
3. místo – **Na polích** / Eva Suková – Blondýna (Rakovník)

Próza nad 23 let

1. místo – **Veselý vrah** / Jiří Hons – Murdoch (Brandýs nad Labem)
2. místo – **Neviditelný** / Václav Papež – Padre (Praha)
2. místo – **Příběh lodi jménem Kateřina** / Boris Černý (Praha)
3. místo – **Neviditelný** / Petr Bina – Hůrecký (Plzeň)

Poezie Oldpsavci

1. místo – **Suchá** / Vlastimila Hlavatá – Aťka (Náchod)
1. místo – **Dohořívání** / Vlastimila Hlavatá – Aťka (Náchod)
2. místo – **Pár slov o klíčení** / Peter Jokl – Joko (Partizánske)
2. místo – **My vandráci** / Petr Doležal – Dollyk (Chrást)
3. místo – **Tančící stromy** / Vítězslava Felcmanová – Vitolda (Praha)
3. místo – **Burláci táhnou** / Miroslav Marušjak – Miky (Olomouc)

Próza Oldpsavci

1. místo – **Případ s medvědem** / Petr Soldát – Harmonika (Český Krumlov)
2. místo – **Šedý vlk** / Václav Stričko – Vašík (Praha)
2. místo – **Diagnóza čuchotuposti** / Tomáš Racek – Tom (Únětice)
3. místo – **Nebe** / Vlastimila Hlavatá – Aťka (Náchod)

Noví Oldpsavci

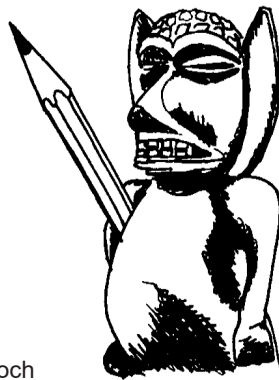
Václav Papež – Padre
Jitka Fialová
Lenka Bittová

Kenyho VOLEJ Revival (o nejlepší vodáckou povídku ročníku)

Příběh lodi jménem Kateřina / Boris Černý (Praha)

Porota

Jiřina Třešková – Georgina, Magdalena Dvořáková – Waki,
Milan Plch – Belmondo, Jan Valeš – Jeňýk, Jaroslav Šlejmar – Kutloch

DIAGNÓZA ČUCHOTUPOSTI

„Honzo, to je takovej smrad z těch tvech nauzenecch věcí, že by z toho i pes chčip.“ „Já vůbec nic necítím.“ přičichnul si Honza k rukávů své zelené parky. „Ale co ty víš?“ provokoval mámu. „Třeba by to psům naopak vonělo.“ „Takovejhle smrad nemůže žádnýmu rozumným psu vonět!“ lamentovala máma. „A ty máš tu čuchotupost po tátovi. Ty, i kdybys do něčeho šlápl, tak to neucítíš. Proč mi to alespoň pokážď nedáš vyprat? Jenže mladý pán, jak vidím,“ pokračovala se sžíravou ironií, „se už zase chystá na svou další víkendovou dávku čoudu. Takže to praní je vlastně naprosto zbytečná práce!“ „Právě proto to, maminko, práť nedávám,“ řekl jí laskavě. „Šetřím ti tu sisýfovskou práci.“ „Měl by ses nad tou svou čuchotupostí zkusit zamyslet a něco s těmi důsledky udělat,“ strčila mu máma ruku mezi futra, aby ještě nemohl vyjít z bytu. „Nežiješ tu sám. Ale když na tebe tak koukám, tak asi jednou budeš,“ zazoufala si.

U nádražního domku vrtěl za rozpadajícím se plaňkovým plotem ocasem šedý pejsek, kterého Honza už dávno překřtil na Ratlíčka. Pravidelně mu házel kousek buřta nebo salámu. A někdy se stavil i na kus řeči. „Tak co, Ratlíčku?“ drbal ho za ušima skrz plaňky. „Co říkáš na takovouhle vůni?“ strčil rukáv mundúru Ratlíčkovi pod nos. Ten začmucha, vesele štknul a pak mu olízal ruku. „No jo, je to tak!“ z radoval se Honza. „Správně to cítíš, Ratlíčku,“ říkal mu s téměř mateřským citem. Ale pak změnil tón: „Ale já bych se nad tou svou čuchotupostí měl zkusit zamyslet a něco s tím udělat, Ratlíčku, to víš, nežiju na světě sám,“ napodobil mámu. Honzovi se zdálo, že se v hlubokých psích očích na vteřinku šibalsky zaleskl. Pak psísko dvakrát pohládl, hodil mu poslední kus buřty, takže mu na večer zbyl jen suchý chleba s hořčicí, a otočil se k lesu. „Tak zase příště, kamaráde.“

Slunce už rudlo těsně nad obzorem a Honza směřoval na jejich osadní kemp Černá skála. Začenichal do jarního večera, který přinesl kouř. Najednou mu přišlo, že přesně ví, že ho v nose šimrá kouř z bukového dřeva. Velmi silně ho to překvapilo. V kontrastu s jeho dosavadní zděděnou čuchotupostí to bylo něco neuvěřitelného. „Musíte tam, volové, házet ty bukovy větve,“ zavolal nahoru do stráně pod skálu, kde Jarda a Karlos přikládali na oheň. Honza na oheň vzhledem ke své poloze neměl šanci dohlédnout. „Slibili jsme přece hajnýmu,“ bručel a škrábal se strání, „že ty buky, i když jsou suchý, jsou v rezervaci, a šahat na ně nebudeme!“

Karlos hodil do plamenů další bukovou větev i s dvěma červenými pruhy, původně označující hranici rezervace, a řekl Honzovi: „Co hajnej nevidíš, to ho nebolí. A jak jsi takhle na dálku poznal, co tam házíme, vole?“ Honza neodpověděl a zase začal do větru. Ucítil slabý pach dlouho nepraného hubertusu, kožených pohorek, konzervačního oleje na zbraně a taky pach psí feny. Ten mu byl k jemu obrovskému překvapení sympatický. Pachy rychle sílily a rozdělovaly se do dalších identifikovatelných

podslůžek. Například v dechu hajného ucítil panáka myslivecké přebité větrovým bonbonem. „Rychle padáme, jde sem hajnej! Cítím i tu jeho fenu.“ „Klídek,“ uchechtl se Jarda, „v lese se nehne ani list.“ „Máš nějaký napnutý nervy,“ přítakal Karlos. Honza kopnul do esusu s čajem, takže se oheň se sykotem ztratil, a začal rvát věci do Karlosova baglu. „Co vyžiluješ?“ obořili se na něj oba naráz. V tu chvíli se dole ozvalo štknutí a někdo se dral strání nahoru. Chvilí stáli jako opaaní a pak rychle brali saky paky a rvali se do úzké průrvy nad skálou, co vedla do lesa nad údolím. „Hoši, hoši,“ slyšeli od ohniště lamentovat hajného. „Měli jsme s tím dřívím dohodu, ale já to nebyl, kdo ji porušil. Počkejte, až vás tu příště nacytám!“ „Tys ho fakt dopředu cetil?“ žasl Karlos. „No to je bomba, ty máš nos jako pes!“ Honza začal ch k rukávů svého mundúru a do chřpí mu vstoupila příjemná nauzená vůně. „Taky mi to tak ode dneška připadá,“ kýval hlavou zamysleně.

O pár dní později v sobotu ráno šla Honzovi ze všech pachů ve vlaku hlava kolem. A to i přes respirátor, který museli všichni mít na obličej kvůli nakažlivé chorobě Omega, která teď řádila. Týpek, co se neustále tlačil v nacpaném vlaku mezi lidmi tam a zpátky, smrděl lacinou koženkovou bundou, ale škvírou ze záchodku vycházel intenzivní a překvapivě lákavý pach. Karlosovi z baglu voněly klobásy a chlápek s kytkou vydával intenzivní pach dvou žen. Jeden byl silnější, od té evidentně jel, a druhý slabší, už starší, takže zřejmě jel s kytkou teprve tam. Ale ani jedna žena nebyla podle pachy jeho příbuzná. Naproti přes uličku voněly atraktivně dvě slečny zhruba v jejich věku. Honza vzápětí prudce zčervenal, protože ta blondátka měla podle drobné odchylky ve své vůni svou pravidelnou citlivější část měsíce. Blondýnka si pohledu mladého trempíka všimla, usmála se a sklopila oči. „Konečná, vystupovat!“ vyhněl průvodčí cestující z vlaku.

Blondátka Marky a tmavovlasá Magda vystoupily z vlaku a hned zamířily na výlet do lesa. „Viděla jsi ty trempíky?“ zeptala se Marky po cestě Magdy. „Taky bych někdy jela jako oni,“ zasmála se. „Tak tu chvíli počkejme... a třeba půjdou taky po modrý a můžeš se s ním seznámit,“ navrhl Magda. „Jak s ním?“ „No já dobře viděla, jak jste si ve vlaku s tím modrookým vyměňovali pohledy.“ „To není vůbec pravda,“ bránila se dotčené Marky, ale přitom zrudla. „Tak je to jasný,“ zkušeně se na ni podívala Magda a šáhla do žebradla pro malou placatci. „Počkáme tady.“ Než mohla Markéta zaprotестovat, vykřikla Magda zoufale: „Žebadlo je prázdný!“ „Jak prázdný?“ nechápala Marky. „Mobil, peněženka a placatice. Jsou pryč!“ rozhazoval rukama Magda. „Zbyla jen svačina a větrovka!“ Magda měla slzy na krajíčku. „Někdo ti to sebral ve vlaku. Pojd zpátky na nádraží, vlak tam končí, všichni vystoupili a třeba si někdo něčeho všiml,“ navrhla Markéta.

„Tak na tenhle vandr!“ mával pívem u výdejního okénka nádraží Karlos. Honza se mezi tím radostně očuchával s Ratlíčkem. „Nedokážu si to vysvětlit, ale já teď mám čuch jako ty. Nemůžeš za to náhodou?“ Ratlíček mu olíznul ruku, jako že může. „To je ale pěkná blbost, to není možný,“ zaprotестoval Honza. „Ale to bys neřekl, jak Karlosovi krásně voní

týden nepraný ponožky.“ Ratlíček štěkl, jako kdyby řekl, že to ví taky. „Karlos, Honzo, deme,“ velel Jarda, „Na Černou skálu to je ještě pár kiláků.“ „Třeba dojdeme ty dvě kočky z vlaku?“ zasníl se Karlos. „Taky šly po modrý.“ „Ty už jsou bůhví kde,“ sprážil ho Jarda. „Žádný problém, prohlásil Karlos, „tady Honza je vyčuchá. Vid, vole!“ a koukal na Honzu. V tu chvíli se objevila děvčata zpátky pod rozcestníkem u nádraží. Vypadala dost rozrušeně.

„Kluci, nevšímli jste si něčeho ve vlaku? Magdě někdo z žebradla ukradl doklady a telefon. Já jsem Markéta.“ „Čau kočky, já jsem Karlos.“ „My jsme sice ve vlaku koukali celou dobu jen na vás, ale jinak jsme si ničeho nevšímli. Ale Honza, plácl Honzu po zádech, to bez problému vyčuchá. Má nos jako pes. Takže je to jen otázka času.“ Holky se po sobě podívaly a Magda řekla: „Víš, my teď nemáme na vtípky moc náladu.“ „Von spíš Karlos myslel,“ snažil se zachránit situaci Jarda, „že má tady Honza detektivní sklony a pokusí se to vypátrat.“ Marky se na Honzu usmála. „Tak to bychom byly rády.“

Magda Hozoví podala žebadlo. Plátěné, tmavě modré s chlopni na řemínek. „Můžu?“ Magda přikývla a Honza sáhl dovnitř. Vyndal větrovku a nenápadně ji očuchal. Voněla po Magdě, ale někde na pozadí jeho nově zvětšené čichové sliznice ho zarazil slaboučký pach koženkové bundy, který už dnes jednou cítil. „Něco mě napadlo,“ kývl na ostatní Honza a otočil se zpátky k nádražní restauraci. Děvčata se na sebe podívala s nadějí.

Karel Vesecký měl při všech čórkách pech. Vždycky udělal nějakou blbost a díky tomu se na to přišlo. Jak ale čundráci přišli na to, že těm dvěma cácorám vybral ve vlaku tašku, mu bylo záhadou. Kdyby ho viděli, jak jim tam sahá, tak by na něj vyjeli hned. Teď ale přišli na zahrádku před výdejní okénko nádražky a ten modrookej na něj spustil, ať vrátí prachy a mobil. Celá zahrádka na něj čučela. Karel samozřejmě poslal ty zelený cucáky do hajzlu, jenže pak ta blondatá čůza prozvonila ten čórlej mobil a světe div se, on mu začal vměť v koženkový bundě.

„Alespoň máš dobrý čuch na pěkný a slušný holky,“ pochválila Honzu máma, když přivedl domů představit Markétu. Kdyby ale máma tušila, na co teď má Honza všechno čuch. Markéta mu sice moc hezky voněla, ale Honzův lidský rozum se pořád usilovněji musel prát s jeho psím čichem. V noci čím dál častěji utíkal z domu, kde ho více než vůně jeho slečny přitahovala všelijaká počůraná nároží od psích slečen a opiců. A taky tam očuchával ještě horší věci, a to ho upřímně děšilo. Dvakrát díky jeho schopnostem utekl s Marky z Černý skály před hajným. Jenže pak zase tajně čekal u Černý skály na hajného hárající jezevčici, která byla asi z tohohle důvodu zřejmě zavřená v hájovně. Vydal se proto už za tmy přímo tam. Přes celou rozlehlou zahradu od hájenky k plotu cítil, jak zpod dveří hájovny vychází jako silný zářivý proud světla lákavý pach jezevčice. Ten přebíhl všechny ostatní pachy, takže ve chvíli, kdy přešel přes plot do zahrady, ho za rukáv chytil hajnej. „Můžeš mi říct, co tady děláš, mladej?“ zařvala fousatá postava v hubertusu. A protože na tuhle otázku si neuměl odpovědět ani Honza sám, nechal si dát dvě facky a vyhodit se ze

zahrady. Doma si vlezl pod peřinu k Markétě a děsil se sám sebe.

Ráno se probudil, bylo mu zle a následný test potvrdil nakažlivé onemocnění Omega. S Honzou cloumaly horečky, zdálo se mu, jak se žení s hajným jezevčicí, oddává je Markéta a hajnej stojí za nimi při obřadu v zeleným hubertusu úplně dojatý. Pak se mu spustila strašná rýma a ta všechny pachy světa úplně odclonila.

Když konečně mohl jet zase na Černou skálu, vyhnul se hájovně i jistým vzpomínkám širokým obloukem. Jen Ratlíček ho na nádraží nejprve radostně a potom smutně očuchával. A pak dostal u ohně od Markéty pusku k narozeninám. „Všechno nejlepší,“ třásl mu Karlos pravici. „Tak co nos? Už je to dobrý?“ zeptal se Jarda, když se připojil ke gratulaci. „No našťestí už je všechno v pořádku,“ řekl s úlevou Honza. V tu chvíli se ve svahu pod kempem ozval štěkot a hajnýho nadávky. „Proč jsi nás zase neupozornil, vole? Vždyť jsi říkal,“ nadával Karlos, když se všichni rváli úzkou průrvou nad skálu, co vedla do lesa nad údolím, „že už máš frnák v pořádku.“ „Však mám,“ popadal dech v průrvě Honza. „Už zase mám svůj starý čich po tátovi. Vůbec nic necítím,“ usmál se omluvně. „Ale jednu jedinou věc přece,“ ozvala se Marky a strčila mu svůj vyuzený rukáv pod nos. Honza začuchal a ucítil slabou lahodně uzenou vůni.

2. místo Próza Oldspavci Tomáš Racek – Tom (Únětice)

PODZIMNÍ VARIACE

*Psí víno krvácí
do zidky z kamení
Prokřehlí tuláci
nic na tom nezmění*

*Čápi zem syrovou
převrací zobáky
Léto z ní vyklouvou
Ztratí se za mraky*

*Podzime nádherný!
Podzime prokletý!
Pověřím víří tvé
březové sonety*

*Smutek si pohrává
s pápěřím Naděje
Ta srdce bolavá
zhojí a zahřeje*

*Od stolů, matrací
útluných vězení
míří k ní tuláci -
nic na tom nezmění*

2. místo Poezie nad 23 let Lenka Bittová (České Budějovice)

CHLÁPEK S CEJCHEM

„Kamarádi!“ zahájil šerif Broker oficiální část potlachy osady Brdští Krkavci. „Vítám vás na našem výročním ohni. Jako obvykle začneme soutěžema, pak uděláme pauzu na večeri. Se setměním zapálíme oheň, budeme hrát a zpívat, vyhlásíme výsledky a rozdáme placky. Jako překvapení mám pro vás zprávu, že nám přijede zahrát kamarád Lark. Ano, ten Lark, naše trampská písničkářská legenda.“

V kruhu kamarádů sedících či postávajících kolem zatím nezapálené hranice to radostně i překvapeně zašumělo.

„Jo, jo, je to tak, podařilo se nám Larka ukecat. Je to pro nás čest a moc si toho ceníme. A jestli se nepletu,“ podíval se šerif na polohu slunce na obloze, „někdy touhle dobou už by měl vystupovat ze železného oře.“

Odpověď mu bylo zahoukání vlaku dole v údolí.

Chlápek s kytarou a usárnou na zádech skutečně z vlaku vystoupil. Srovnal si popruhy, přes hlavu přetáhl dva nadité žracáky a kytaru si hodil přes rameno. Poté se vydal úzkou pěšinou mezi poli k lesu.

Jakmile nadšen z Larkova chystaného recitálku utichlo, postavila se do kruhu dívka a dala si bojovně ruce v bok.

„A to chceme?“ zeptala se tónem, který svědčil o tom, že ona má opačný názor.

„A proč ne?“ zamžikal očima šerif pořádající osady překvapením „Vždyť je to skvělejší muzikant a má nádherné písničky. Všichni je přeci hrajeme!“

Brdští Krkavci věle souhlasili se svým šerifem.

„Já už ne. Mne zklamal, je to nesnášlivý člověk, neumí se chovat k našim spoluobčanům!“ dštěla dívka oheň a z obrylených očí jí šlehaly blesky.

Nastalo rozpačité ticho.

„Co provedl, Kopřivo?“ osmělil se jí zeptat jeden ze starších pardů.

„Mnoho špatného, naposledy seřval na jednom campu skupinku mastňáků, a to jenom proto, že tam rozbili nějakou skleněnou láhev, pálili petky, a když odcházeli, zapomněli uklidit a donést dřevo! Donutil je pod pohrůžkou násilí to uklidit!“

„To je snad dobře, ne?“ namítnul šerif za souhlasného přikyvování většiny pardů kolem. Ozvalo se ale i sporadické nesouhlasné mumlání.

„Není to dobře! Dokonce je nazval tím strašným jménem, které už do slovníku slušného trampa nepatří.“

„Jakým?“

„Padour!“ řekla Kopřiva, otrásla se odporem a tvářila se přitom, jak by právě vyplivovala hořkého slimáka.

„A co tedy měl dělat?“ zajímal se jeden starší pard.

„Já bych jim rovnou pár vrazil.“

„Měl jim trpělivě vysvětlit, že by napříště neměli třeba rozbíjet tu lahev, pak to měl po nich uklidit a doplnit dřevo. Tomu se říká kamarádký a tolerantní přístup.“

„Proč by to dělal, proboha?“

„Protože nám přeci na mastňácích záleží!“ zaplála dívka svatým nadšením. „Musíte pochopit, že oni nežijí jako vy, oni jsou zvyklí konzumovat, spotřebovávat. Použít a odejít, to je jejich kultura a my se je musíme naučit respektovat. A ne proti nim bojovat, na to nemáme právo.“

„Je vůbec pro to, že to udělal, nějaký důkaz?“ zeptal se Broker.

„Důkaz nepotřebujeme, říkali to ti dobří mastňáci. Jestli se chce obhájit, musí svou nevinu dokázat on.“ vřískla Kopřiva.

Šerifa překvapilo, že souhlasné mručení kolem poněkud zesílilo, a tak rychle spolknul námitku ohledně presumce nevinny.

Chlápek, který nemá rád mastňáky, došel přes pole na kraj lesa. Tam se na chvíli zastavil, podíval se dolů do údolí, zhluboka se nadechl a vstoupil na pěšinu, který ho vedla do nitra hvozdů.

„Kopřiva má pravdu!“ vykřikla postarší kosmatá kamarádka Jaga. „Lark taky uráží ženy. Je to chlapskéj šovinista.“

„On ti něco provedl?“ zeptal se šerif, který kosmatici znal coby militantní feministku.

„Mně nic, ale když jsme byly s holkama na vandru, dovolily jsme mu, aby se k nám přidal. A víte, jak se nám odvděčil? Tady kamarádce Kvíčale chtěl nést kytaru a žracák!“

„Já už jsem ale byla unavená, šly jsme celý den a měla jsem to těžký, chtěl mi jenom pomoci,“ špitla dotyčná omluvně.

„Mlč, huso hloupá, chtěl tě ponižit, dokázat ti, že jsi jenom slabá žena. Na tobě mu vůbec nezáleželo! Maximálně tě balil, aby tě pak mohl sexuálně obtěžovat. Chlapům stejně o nic jiného nejde!“

Kvíčala polekaně ztichla a schoulila se. Ze skupiny kamarádek se ozvalo rozhořčené brebentění.

„Holky, vy jste úplně pitomý, vždyť je to hezký, když jsou k nám kluci galantní,“ ozvala se pohledná tmavovláška v džínách, „a já si ráda nechám pomoci. Vždyť si to můžeme užít!“

Spiklenecky mrkla na několik kamarádů, kteří si ji už od jejího příjezdu zálibně prohlíželi a teď horlivě přikyvovali.

„Tak se nech ztročit, ty káco, když nemáš vlastní důstojnost,“ uprskla kosmatice Jaga.

„Ráda,“ odvětila, pak kývla na své obdivovatele, „pánové, jdeme?“

Vyskočili, jeden vzal její tele, druhý žracák, další kytaru, a společně opustili potlach, provázeni nenávisným pohledem Jagy, ve kterém by zkušený psycholog určitě rozpoznal známky dobře skrývané závisti.

Chlápek, který nemá rád mastňáky, šovinista a nepřítel žen, dorazil k cestě na úbočí, tam se zastavil, aby se vydýchal. Kytara něco vážila a on ještě k tomu ve dvou žracácích vláčel spoustu dobrého jídla a pití coby dar Brdským Krkavcům za pozvání

na potlach. Pronese se to, obzvlášť do takového krpálu, který musel zdolávat.

„Ona ta jeho muzika taky není v pořádku,“ ozval se Růžín, zavalitý chlápek středního věku, člen osady Duhové maskáče, „slyšel jsem ho hrát písně Pod šírou od Racka, a ta je fuji!“

„Vždyť je to stará trampská písnička?“ podivil se šerif Broker, který nechápal, co je na ní špatně.

„To je dobytek!“ pohoršila se brýlatá bojovnice za práva mastňáků Kopřiva. „Tohle že hrál? Tu znám! Copak nevíte, co se tam zpívá? Až uvidíš mastňáka, kudla v kapse zavcává, koukej ho zmrskat, toho rošťáka. A taky, že šerif ho ztluče, zuby mu vymílá, to je přeci výzva k násilí. To k modernímu trampingu nepatří, tohle musíme z historie vymýtit!“

„Vždyť je to jenom písnička, navíc klasika, to se nedá brát takhle vážně,“ protestoval jeden z kytaristů.

„Moment,“ podíval se na Kopřivu šerif s podezřením, „nebyli jste to vy, kdo zničil pomníček Jiřímu Kupšovskému – Rackovi ve skalách?“

„Samozřejmě. A přijdou další!“

„To vy jste skupili po antikvariátech všechny starý výtisky Bohatýrských trilogií od Rady a Žáka a spálili je na hranici?“

„Správně,“ vypnula hrdě hrudní košiček, „a taky jsme se zasadili o to, aby se v televizi už nikdy nevyšílalo Dobrodružství šesti trampů, které bylo podle téhle štvavé knížky natočeno. Vždyť vyzývá k válce proti paďourům a popisuje je podle zastaralých kulturních stereotypů!“

„Mně se to líbilo,“ hlesl jeden z Brdských Krkavců, ale pod přísným pohledem Kopřivy rychle zmlkl.

„Larkovy texty také nejsou bez závad,“ pokračovala, „i on se otírá o netrampy, luftáky, spílá jim do paďourů, používá překonané genderové stereotypy. A vy byste chtěli, aby nám tady hrál?“

V kruhu kamarádů se pomalu, ale jistě začal šířit pocit, že by to vlastně asi chítět neměli. Někteří polohlasně přitakávali, kdosi dokonce zatleskal. A ta většina, co s Kopřivu ještě tak úplně nesouhlasila, raději mlčela.

„Tohle by se dělat nemělo,“ zvolal staříký Franky, „ke svým předkům trampům i k tradicím přeci musíme mít úctu.“

„Jen když jsou ji hodni,“ opravil ho sladkým hlasem Růžín, „a použijev místo trampové raději trampstvo, ať neurážíme dámy.“

„A taky ty ostatní, kteří se necítí být mužem ani ženou,“ doplnila Kopřiva.

„Jak, ani mužem ani ženou? Bud' má koule, nebo ne, tím je to snad daný, kamarádi!“ nechápal Franky. „Zastaralý pohled na svět, dnes už je to jiné,“ počul ho Růžín.

Franky se napřed chtěl zeptat, co to znamená, ale pak jenom potřásl hlavou.

„V takovém světě už snad ani žít nechci,“ namáhavě se zvedl, hodil na záda usárnu a odešel směrem, kterým se před chvílí vydala tmavovláška se svými gentlemany.

Chlápek, který nemá rád mastňáky, šovinista, nepřítel žen a hráč štvavých písní se konečně vydrápal na hřeben a vydýchal se. Věděl, že teď už cesta bude jen klesat na camp, kde by měl na potlachu zahrát. Ted' to má jen pár minut cesty.

Šerif Broker byl nešťastný, potlach se mu rozpadal pod rukama, do lesa se mlčky vytratilo pár dalších kamarádů, včetně několika jeho vlastních Brdských Krkavců. Z těch, co zůstali, najednou neměl nikdo náladu na nějaké soutěže, natož na muzicírování. Nejspíš netušili, co je správné hrát a co ne, co se může a co se nesmí. Bojovně naladěných už bylo víc než mlčících.

Šerifovi bylo také jasné, že s vystoupením Larka coby hlavní hvězdy výročního ohně Brdských Krkavců je konec.

Z přišelí hustého smrkáče se vynořila postava ověšená žracáky, s kytarou přes rameno. Pohledy přítomných se otočily jejím směrem. Lark se zarazil. Místo rozjuchaných a radostných pohledů kamarádů, které ho obvykle u ohňů vítaly, uviděl jen tváře, na kterých se zračila nenávisť u jedněch a sklopné oči u druhých. Vstříc mu vykročil šerif, zoufale hledající slova, kterými by mu vysvětlil, proč tady dneska hrát nemůže. Už nezbyl nikdo, kdo by se Larka zastal.

Dorazil chlápek s cejchem.

Zlatý Trapsavec
Jan Frána – Hafran (Plzeň)

EXISTENCIA

*Posúvala sa ku mne
ako frontálny systém,
najsťor pomaly,
potom náhlivo
a prezentovala všetko,
čo som potreboval vedieť.
Že nemusím byť neviditeľný
a nechať cez seba
prechádzať cudzie ruky.*

*Že stačí len
rozšíriť zreničky potme,
a zbadať rybu pod hladinou,
počúvať stromy a cítiť na tvári
pavúčiu slinu.*

*Že život je
tajomný a nezvratný
a tak veľmi prítomný.
Aké šialené je ho nechať
samovoľne plynúť.*

3. místo Poezie nad 23 let
Pavol Fekete – Asmar (Nižná Kamenica)

NEBE

„Tady, soudruhu, tady leží, daleko nedošel...“ Hlas rezonující nadšením a úslužností probral Balouna z mráкотného spánku.

„Příslušník, pane Vondráčku, příslušník. Soudruzi už nejsou,“ zabručel opodál hlas podstatně mladší.

„Spí na zastávce, soudruhu příslušníku.“ Pan Vondráček se nedal umlčet.

Baloun nadzvedl hlavu, pootevřel oči a zalpal po dechu. Plechovka autobusové zastávky se zhoupala v základech. Dřevěná lavice se potměšile rozvlnila. Ranní směna kovářičků u mozkové kovadliny právě nastoupila do práce. „ÚÚÚÚ,“ procedil skrz zuby a silou vůle tlačil žaludek na původní místo. Bylo mu zle. Hrozně zle. V mlhách před ním kolovalo vše, co v noci vypil na Chobotových narozeninách. Něco snad i snědl, ale když se u ohně hraje do rána, na jídlo moc času nezbyvá. Zítra musím prvním autobusem do Prahy, opakoval ze začátku v pauzách mezi písničkami. Jenže pak šel kolem rum. Fernet. Slivovice. Jägermeister.... „ÚÚÚÚ,“ zopakoval a pokusil se posadit. Z očí mu vytřaskly slzy, z čela pot. Zoufale se snažil udržet rovnováhu a kolem otupělých uší vzdáleně prolétal rozčilený hovor věnovaný patřičnému oslovování příslušníků policie České republiky.

A pak se svět na chvilku vyrovnal. Slzy stekly do vousů a nevidící oči zachytily blankytně modrou, uklidňující barvu. Na protější straně silnice stála nízká budova a přímo před Balounem svítila modře natřená prkna, snad dveře nebo vrata. A nápis. Jednoduchý. NEBE. Zprava lemovalo NEBE policejní auto, zleva bílá dodávka s usměvavým andělem na dveřích. NEBE. Baloun zamrkal. Alkoholem spálenými nervovými spoji proběhla myšlenka převyšující všechno ostatní. Už je to tady. Mám před sebou dveře do NEBE. Já půjdu do NEBE. Já můžu!

Zorné pole vláčné rozjímajícího Balouna narušil postarší plešatý pán v bílém plášti a s velkým svazkem klíčů v ruce. „Vzadu je rozbítlý voko. Zmizelo celý balení krabic a ten hajzl zase nachcal na rohožku a do vodpadkového koše.“

„Dobře, pane Petrovský. Spočítejte ztráty za ty dva měsíce a celkovou částku nám zavolejte na stanici.“

„Vám děkuji za pomoc, pane Vondráčku. Jste všímavý občan.“

„To já jsem, sou...“ spustil pan Vondráček nadšeně, ale jeho projev byl bezohledně přerušen služebním hlášením.

„Tady strážmistr Topinka. Zadržel jsem toho bezdomovce, co krade U anděla krabicové víno a znečišťuje okolí hospody.“

Baloun konečně zareagoval. Nadechl se k protestu a přestal si hřdíkat žaludek. Okamžitě na to klečel v prachu vedle zastávky, opíral se o plech a zvracel.

„Ano, usnul tady a právě opět znečišťuje,“ pokračovalo hlášení za jeho zády. „Až přestane, předvedu ho na stanici k identifikaci.“

Hospodský nastoupil do dodávky, vycouval a odjel. Pan Vondráček s příslušníkem dotáhli zdecimovaného Balouna na zadní sedadlo policejní oktávie

a nechali mu otevřené okno. Za zády jim profrčel autobus do Prahy a ani nepřibrzdil. Policejní vůz pak vyjel pomalu stejným směrem.

NEBE. Kde je moje nebe? Baloun si opřel čelo o dveře a stočil oči k blankytné barvě. To nebe tam stále zářilo a už ho nestínila žádná auta. Jenom těch písmen bylo najednou trochu víc. Zbytečně víc.

PLATEBNÍ KARTY NEBEREME

3. místo Próza Oldpsavci Vlastimila Hlavatá – Aťka (Náchod)

NEVIDITELNÝ

Jsem profesionální stalker. Sleduju lidi. Fotím je, natáčím, čtu jejich korespondenci a odposlouchávám hovory. Klienti za to platí. Hodně dobře platí. Je to pro ně soukromá reality show. Zaujme je člověk a chtějí se o něm dozvědět víc. Chtějí ho poznat zblízka. Vybírají si většinou podle vzhledu. Ale to samo o sobě nestačí. Musí tam být náznak nějakého tajemna. Jiskra v očích. Hlas, kterým ten člověk něco řekne do telefonu, když kolem něj procházejí. Prostě něco navíc. Pak mi zavolají a já se na toho člověka pověším. Mám k tomu možnosti, jaké si ani neumíte představit. Technologie, které jsou už roky pečlivě utajované a dostupné jen vyvoleným. Já jsem jeden z nich. Pracuju totiž pro Firmu.

Když klienta někdo baví, sleduje ho týdný nebo i měsíce. Ale poslední dobou je to spíš výjimka. Už viděli všechno, takže po pár dnech přichází spíš zklamání. Sledovaný člověk nesplní jejich očekávání. Nudí je, protože žije nudný život. A tak si vyberou někoho jiného.

Nějaký čas jsem byl bez práce, až konečně přišla nová zakázka. Renata. Šestadvacet let, svobodná, čerstvá učitelka na základní škole, bytem v paneláku na Praze 9. Zajímá vás popis zevnějšíku? Zvláště rezaté vlasy do půlky zad, sportovní postava, 175 centimetrů. Pěkná ženská. To bylo typické. Klienti z řad mužů si skoro vždycky vybírali atraktivní ženy. Snad proto, že oni sami už byli dávno za zenitem a tyhle sledovačky jim dávaly bezpečnou možnost, jak s pěknou mladou holkou nějaký čas žít. Teda skoro žít. Sledovat její život, jako by to byl seriál v televizi. Každý den jim dodávám sestřih toho nejzajímavějšího, co se za uplynulých 24 hodin v životě sledované osoby stalo. V kolik vstávala, co jedla, co si koupila, s kým se pohádala v práci, co si prohlížela na internetu, co plánuje... a samozřejmě tam patří i intimní věci. O ty je přirozeně největší zájem. Všude mám kamery. Fakt všude. Miniaturizace pokročila do té míry, že soukromí naprosto přestalo existovat. Je štěstí lidí, že se o tom zatím neví. Až se to jednou provalí, život tak, jako ho známe dnes, skončí.

Renatu jsem sledoval pro pana H. Ona byla přesně jeho typ. Viděl ji v metru. Jasně, na ulici nebo do metra se H. moc často nevypravuje. Vlastně

jen, když hledá nový objekt zájmu. Stačí mu na to zpravidla pár stanic a pak se zase vrací do své „slonovinové věže“. Renata se tehdy na nástupišti bezstarostně a nahlas smála, když si povídala s přibližně stejně starou kamarádkou. Na sobě měla olivové látkové kalhoty, hráškové zelenou fleecovou mikinu a na zádech černý batoh. Kamarádka byla vybavená podobně. Vystoupily na Hlavním nádraží. Pana H. zajímalo všechno o jejím životě. Hlavně ať to není nuda!

Na můj vkus to ale nuda byla. O panu H. jsem věděl, že si potpří na pikantnosti a nečeekaná překvapení. Měl rád, když se prokázalo rčení, že tichá voda břehy mele. Jenže Renata na tohle rozhodně nevypadala. Na můj vkus se chovala zoufale standardně. Bavila ji práce učitelky, dětem se věnovala s dojemnou upřímností a zájmem. Po práci si chodila zaběhat. Dvakrát týdně hrála volejbal s přáteli. Na balkoně si pěstovala bylinky a po večerech si četla docela kvalitní literaturu. Nebo seděla nad mapou a plánovala trasu víkendové výpravy s Adélou. Tak se jmenovala její kamarádka z metra. Jasně, měl jsem i videa ze sprchy, ať už doma, nebo na volejbalu. Nějaké to běžné svlékání a oblékání. Ale jinak? Nic. Žádné hádky, problematické vztahy, partner, milenci, dluhy, drogy, sex... prostě nic. Nechápal jsem, jaktože to H. ani po týdnu ještě nestopnul a dál za tuhle zoufalost platí. Fakt mi to nebylo jasné.

Pak přišla první víkendová sledovačka. Vlakem do Berouna, autobus někam na Křivoklátsko, nebo nevím kam, a pak už jen kamenitá cesta, les, jehličí, stezky, skály, potoky, houštiny, křik ptáků nad hlavou, vítr do tváře a slunce probleskující skrz listy na šumících stromech. Bolela mě z toho hlava. Nebyl jsem zvyklý na pobyt venku. Tlačily mě boty, funěl jsem a potil se, zatímco holky šly svižně a s nadšením. Jakoby to byla ta nejpřirozenější věc na světě, táhnout na zádech těžký bág! a chodit po lese. Nechápal jsem to. Co na tom je? Proč radši nesedí pohodlně doma a nenakupují na internetu? Proč se nedívají na seriály u objednané pizzy? Proč nejdou tancovat do klubu? Vypadalo to, že tohle všechno je pro ně ve srovnání s touláním se po lese naprosto nepřitažlivá nabídka.

„Nedáme koupáčku?“ obrátila se náhle Renata na Adélu v zákrutě lesní cesty.

„Neříkej, že víš o nějakém tajném místě?“ zeptala se Adéla.

„Jasně, že jo. Jestli se nepletu... Počkej. Když to vezmeme tady tou pěšinou, dostaneme se k lesnímu rybníčku. Někde támhle za těmi břizami bych ho tipovala. Kdysi mi o něm říkal Riki. V mapě je to jen nepatrný modrý fliček, moc lidí prý netuší, že se v něm dá vykoupat.“

„Tak jo, já jsem pro. Je mi děsný vedro,“ zasmála se Adéla s rozzářenými očima a pak se obě vydaly vstříc příslibu osvěžení.

Rybníček tam opravdu byl. Ze všech stran vydatně zarostlý břizami, habry a mladými smrků. Hrázka, spíš to byl takový nízký hliněný val, vypadala, že

jí relativně nedávno někdo dopřál zpevňovací kůru. Na jedné straně jinak ne úplně dobře přístupných břehů byl vyšlapaný travnatý plácek. Buď tudy chodí pít srnky, anebo trampové. Holky neváhaly. Shodily batohy, rozhlédly se, jestli jsou u lesní tůňky opravdu samy, a pak se začaly zbavovat pohorek, ponožek a kalhot. Za chvíli už Renata opatrně zkoušela našlapovat na dno pokryté měkkou vrstvou zčernalého listí a větviček.

„Trochu bahýnko, ale vypadá to, že to dál od břehu půjde. Možná i nějaký to tempo uděláme!“ hlásila s vodou sahající po kolena.

Vrátila se na suchý břeh. Pak se obě ještě jednou rozhlédly kolem dokola a se smíchem ze sebe shodily i zbytek oblečení.

Tak aspoň něco, říkal jsem si. Dnešní sestřih se bude panu H. líbit. Moje kamery jely naplno. Tohle koupání bylo fajn, ale přemýšlel jsem, jestli by se z něj nedalo vytřískat i víc. Pořád ve mě hlodaly pochybnosti, jak dlouho tuhle sledovačku ještě bude H. platit. Co kdybych se přiblížil a odnesl jim oblečení i batohy pryč? Dvě nahatě holky uprostřed lesa, z toho by mohl být kvalitní materiál. Ale hned jsem si vzpomněl na základní pravidlo Firmy. Aktivně nezasahovat do života sledovaných a neovlivňovat tak jejich činy! Jednak hrozilo riziko prozrazení, a pak to nebylo etické. To druhé mi přišlo dost vtipné. Ale respektoval jsem to.

V tu chvíli mě z myšlenek vytrhlo zapraskání větvi a šustot smrkových větviček, které se třely o oblečení. Z protější strany se k lesnímu rybníčku blížil mladý muž. Celý tmavě zelený, na hlavě klobouk, na zádech zvláštně hranatý khaki batoh a v ruce kytaru. Měl jsem štěstí. Z toho by se mohlo vyvinout nějaké zpestření, pomyslel jsem si. Sázel jsem na rozpaky, možná konflikt, prostě trochu dramatu by to chtělo.

„Achóó, to jsem nečekal, že dneska v žabí tůni najdu tak krásný žabky!“ smál se tramp a mával na ženy, které to upřímně překvapilo, takže se jako na povel zanořily až po krk do vody a zkoumavě se dívaly, kdo s tím žabím pozdravem přišel. Ztracenou rovnováhu našla první Adéla.

„Nebudeš ty princ, co nás jde vysvobodit ze zakletí?“

„Úplně přesně! Jmenuju se Pavel,“ zasmál se mladík.

„Tak nám, Pavlíku, ukaž trochu dvorného chování, pěkně se otoč směrem k lesu a počkej, až ti dáme znamení, jo?“ křikla na něj rozverným tónem Renata.

Když to Pavel bez reptání udělal, holky se s hihňáním chvatně vypotácely z vody a narychlo se začaly sušit. Nespouštěly přitom oči z Pavla. Čhtěly vědět, jestli dodržuje, co slíbil. Konečně se oblékly.

„Tak jo, můžes!“

Byl jsem z toho rozpačitý. Místo toho, aby na ně ten kluk něco zkusil, zmohl se jen na to, že se trapně otočil zády a teď se s nima seznamuje. Jakoby to vůbec nebyl cizí chlap uprostřed lesa, kde by se ty ženské jen těžko dovolaly pomoci. Na jednu stranu

jsem cítil zklamání, ale zároveň mi to přišlo hezký. Kluk se taky vykoupal. Tentokrát měly za úkol hledět do lesa zase holky. Seděly v trávě a občas trochu švindlovaly. Nikomu to nevadilo. Pak si řekli, že půjdou kus cesty společně. Ale rozuměli si tak dobře, že za soumraku našli místo k přespaní a dohodli se, že tam stráví noc všichni tři. Na ohni vařili čaj a polívku, opékali chleba a Pavel pak hrál na kytaru. Musím uznat, že fakt dobře. Všichni zpívali a Adéla na něm mohla oči nechat.

Samozřejmě, že s ním začala chodit. Hned druhý den po návratu do Prahy spolu byli všichni tři na pivu. A tam si to Pavel s Adélou řekli. Renata jim to přála a měla radost, že můžou teď vyrážet na výlety ve větší partě. A s kytarou. Pavel holky seznámil s dalšími přáteli, se kterými občas vyrážel na osady. Tak říkali jednoduchým srubům s ohništěm a posezením. Byly ukryté mimo cesty, na místech mimo zorné pole běžných turistů.

Nevím, jak se to mohlo stát, ale ta pohoda a radost, jaká čísel z lidí, když seděli u ohně nebo putovali lesními pěšinami, na mě nenápadně přeskočila. Po několika víkendech venku už mi nevadilo chodit celý den pěšky, sedat si do lepkavého jehličí, nebo spát pod oblohou plnou hvězd a probouzet se mokří od rosy. Sledování, které mi bylo na začátku nepříjemné, se pro mě stalo úlevným časem vnitřního klidu uprostřed přírody. Některé zážitky s Renatou už jsem si cíleně nechával pro sebe a nezařazoval je do denních sestřihů. Měl jsem pocit, že na ně H. nemá právo. Že jsou to zážitky jen mezi mnou a ní. I když ona o mně neví.

Jenomže pak mi H. zavolal.
„Chci ukončit sledování Renaty,“ oznámil mi suše do telefonu.

Zaskočilo mě to. Byl pátek ráno a já se měl s Renatou i jejími přáteli vypravit na víkendový puták. Těšil jsem se celý týden. Na les, na oheň, smích, kytaru, písničky, vůni dřeva, houby, borůvky, koupání... a hlavně na Renatu.

„Slyšel jste mě? Definitivně mě přestala mě bavit. Mám pro vás novou zakázku. Začnete okamžitě.“

Probral jsem se z prvního překvapení a ne přilíhl jistým hlasem odpověděl: „Dobře, pane H. Pošlete prosím instrukce.“

Ty instrukce už mě ale nezajímaly. Ještě dopoledne jsem si skalpelem opatrně zpod kůže na levém spánku vyfízl čip neviditelnosti.

Věděl jsem, co mě čeká. Ale dřív než v pondělí mě Firma nenajde. Aspoň jeden víkend si s Renatou užiju. Tenhle poslední víkend mi za to stojí, v tom jsem měl úplně jasno. Hodil jsem si batoh na záda, vyrazil směrem k nádraží a v duchu už jsem se viděl, jak vcházím do Renatina kupé. Nejdřív se zeptám, jestli tam mají volno. Pak si sednu, představím se a usměju se na ni.

3. místo Próza nad 23 let
Petr Bína – Hůrecký (Plzeň)

AKT #1 I

*rumencom sfarbená
pod sukne lesov
nakúkam keď zhadzujú šat
zvedavooko
chťivými nohami
trávnaté oblíny
necudným krokom
oblapiť
ostré črty skál
bez zábran vníkam
do ukrytých dolín
farebná extáza
až na vrchol
Je jeseň*

1. místo Poezie do 23 let
+ Malý Trapsavec
Zuzana Števková – Zápalka (Nitra)

BŘEZNOVÉ INTERMEZZO

*to jenom jaro s návnadou tepla
zamrzlo v krajkách na okně
a touha
dosud neosleplá
cosi mi špitá mezi řečí
/nežli zas vezme do zaječích/
že vidí v místech jalovín
sněženku
krokus
talovín*

*a sebe
drze barokně*

1. místo Poezie nad 23 let
Jitka Fialová (Velké Meziříčí)

MY VANDRÁCI

*Rosa nám myje boty zablatené
Čakáme na jar
Dve duše zaľúbené*

*Do piesku nakreslíš znamenie cesty
Krúti sa ako had
Sinko už nespí*

*Půjdeme bez dechu krajinou lesů
Všechno co mám tak rád
Na zádech nesu*

*Držíš mě za ruku, běžíme strání
Všechno co miluji
Svírám teď v dlani*

2. místo Poezie Oldpsavci
Petr Doležal – Dollyk (Chrást)

PŘÍPAD S MEDVĚDEM

Podzim.

Podzimní les.

Vzduchem poletuje listí, mlha se válí v údolí, špičky kopců se schovávají v mracích a všechno jako by se ukládalo k zimnímu spánku. K zimnímu spánku, ze kterého se probudí do jara a celý přírodní koloběh začne nanovo.

Začne nanovo pro ty, kteří se probudí.

Mrtvá rusovlasá dívka, která ležela na znak ve spadaném listí, se už nikdy probudit neměla.

„Nuže, Kristýno,“ oslovil šéf krajské kriminálky, plukovník Vágner, drobnou ženu, která se k němu hnala ještě dřív, než služební auto zastavilo na kraji lesa. „Hlásím nález mrtvolky ženského pohlaví a zadržené podezřelé osoby.“

Kristýna Klímová měla sice policejní průkaz teprve krátce, ale plukovník Vágner jí přesto svěřil velení nad místní policejní služebnou. Jednak měla Kristýna Klímová velmi dobré výsledky a jednak na to plukovník nikoho jiného prostě neměl.

„No tak mi to ukažte.“ Plukovník Vágner se vysoukal z auta a vydal se za Kristýnou hlouběji do lesa, kde už z dálky bylo vidět místo činu, ohraničené policejní páskou. Uprostřed ohraničeného území leželo nahé ženské tělo a o kus dál bylo ke stromu připoutané jakési zarostlé individuum značně zanedbaného vzhledu.

Plukovník Vágner při pohledu na individuum jenom zavrtěl hlavou a vydal se směrem k mrtvole, kterou zrovna prohlížel patolog Janíček. O patologu Janíčkoví bylo všeobecně známo, že je to dobrák od kosti. S jednou jedinou výjimkou. Ve chvíli, kdy ho někdo vyrušoval z práce ve stylu filmových detektivů a předčasně se dožadoval informací, byl patolog Janíček schopen spáchat násilí na úřední osobě.

Plukovník to dobře věděl, a tak si raději nechal dát hlášení od své podřízené.

Kristýna Klímová spustila velmi snaživě.

„V šest třicet ráno při kontrole revíru nalezl hajný Kvasnička mrtvolu ženy, se kterou manipuloval zde přítomný zadržený. Hajný Kvasnička upozornil zadrženého, který v té době vlastně ještě zadržený nebyl, aby se mrtvoly nedotýkal a zavolal raději policii. Budoucí zadržený poslal hajného Kvasničku do pr..., budoucí zadržený se směrem k hajnému vyjádřil velmi vulgárně a dle slov hajného nadále manipuloval s mrtvolou, a proto hajný Kvasnička budoucího zadrženého pod hrozbou namířené zbraně zadržel a zavolal k nám na služebnu.“

„To jsem z toho blázen,“ zhodnotil hlášení plukovník Vágner a dal jednomu z policistů pokyn, aby spoutanému sundal železka.

Vousáč si promnul zápěstí a loudavě se vydal k plukovníkovi.

„To se dělá, tohleto?“ zeptal se Vágner bez pozdravu a vousáč jenom pokrčil rameny.

„Šahat mi tady jen tak na mrtvoly, co?“ pokračoval v otázkách Vágner.

Vousáč opět pokrčil rameny a konečně promluvil: „Na rukou má odřeniny od provazu, pár škrábanců od nože po těle a ránu na spánku, dost možná smrtelnou. Zjevně znásilněná. A neumřela tady.“

Vousáč pokynul Vágnerovi na pozdrav a vydal se po cestě mířící hlouběji do lesa.

Kristýna Klímová koukala na tu scénu jak opařená.

„Pane plukovníku, já vím, že mi nic vysvětlovat nemusíte, ale tohle by asi vysvětlení chtělo.“

Plukovník stále hleděl směrem za odcházejícím vousáčem, ale mluvil už ke své podřízené.

„Pamatujete si, Kristýno, jak jste mě žádala o posilu na oddělení?“

„Pamatuju.“

„Tak to je to vysvětlení.“

Kristýna se prudce otočila směrem za vousáčem, ale ten už zmizel v mlází.

„To přece... to je přece nějaké... nějaké vágus.“

„Přesněji řečeno, poručík Brázda z pražské kriminálky. A máte pravdu, je poněkud nestandardní.“

„Nějaké Brázda dělal v Praze na vraždách, ale to byl major.“

„Ano, to je on.“

„Ale říkal jste, že je poručík.“

„Ano, ano. Jednoho krásného dne se poněkud nepohodl s generální inspekcí.“

„Jak moc poněkud?“

„Přišla na něj vyšetřovací skupina a on je všechny poslal přesně tam, co toho vašeho hajného. Kdyby ho kolegové nechytli, tak by je tam všechny i nakopal.“

„Jak to, že ho nevyhodili?“

„Na osobní přímluvu.“

„Panebože, na čí?“

„Na moji, Kristýno, na moji.“

Kristýně Klímové se udělolo poněkud mdlo.

Když jí zaklepal na rameno patolog Janíček, vyskočila skoro metr vysoko.

„Tak, Kristýnko, máme to pohromadě. Mrtvá má na rukou odřeniny od provazu, na těle škrábance od nože a ránu na spánku, pravděpodobně smrtelnou. Bohužel jsem našel i známky znásilnění a zcela určitě nezemřela tady.“

Omláčený automobil neurčité barvy, značky a stáří stál na lesní cestě a Kristýně Klímové zněl v uších hlas plukovníka Vágnera:

„...a až vylezete z auta, jděte tou cestou, co je nejvíce do kopce, a tam už to uvidíte.“

A tak se Kristýna vydala tou cestou nejvíce do kopce a doufala, že to uvidí. Zmíněné TO měla být chalupa poručíka Brázdy.

První, co v půli kopce uviděla, byl jakýsi dřevěný klандр a na něm cedule:

**!!! Koně, psí spřežení a nerudné manželky
přivazujte k ohradě !!!**

Když vylezla kolem ohrady nahoru na kopec, znejistěla.

Podle návodu plukovníka Vágnera tam měla stát chalupa jejího nového kolegy. Stavení, které na kopci uviděla, mělo podle jejího názoru do chalupy značně daleko.

Podivné stavbě vévodil mohutný kamenný komín. Ke komínu bylo přistavěno cosi jako srub. Ze srubu vyběhala prostorná veranda, jejíž střechu tvořila plachta z vojenského stanu.

Celé to zkrátka působilo jako hybrid mezi srubem

ze Sedmi statečných a Bažinou ze seriálu M.A.S.H. Kristýna prošla verandou a nesměle zaklepala na masivní dveře.

Nic.

Zaklepala důrazněji.

Nic.

Když chtěla do dveří začít kopat, ozvalo se zpoza srubu zašplouchání.

Kristýna srub obešla a uviděla starou omláčenou vanu, ve které se rochnil medvěd.

Medvěd si Kristýny Klímové vůbec nevšímal. Lebedil si ve vodě, ze které stoupala pára, popíjel lahvičku a bafal z dýmky.

Kristýna pochočila, že se nedívá na litou šelmu, ale na svého nového kolegu.

Poručík Brázda její příchod nijak nekomentoval. Dopil pivo, dokouřil dýmku, a aniž by se nějak obtěžoval se zahalováním, vylezl z vany.

„Já jsem tady,“ pípala nesměle Kristýna a rychle se otočila k Brázdovi zády.

„Vidím,“ procedil mězi zuby poručík Brázda.

„Jestli se třeba nechcete obléknout.“

„Hm...“ doplnil Brázda.

Kristýna si to vyložila jako souhlas a otočila se.

Brázda, stále ještě zcela nahý, seděl v houpacím křesle a na hlavě měl kovbojský klobouk.

Kristýna se zase rychle otočila zády, ale její oči byly rychlejší a stačily zaznamenat zcela vše směrem dolů od klobouku.

Kristýnu, naprosto proti její vůli, zašimralo směrem dolů od srdce.

„Už můžete,“ stvořil dvouslovnou větu Brázda. Kristýna se znovu opatrně otočila.

Brázda stále seděl v houpacím křesle, stále ještě neoblečen, ale klobouk přesunul z hlavy do bederní oblasti.

„Předpokládám, že vás sem poslal Vágnr. Kvůli tomu případu v lese.“

„No, pan plukovník říkal...“

„A říkal vám taky, že mám celej tejdén dovolenou?“

„Neříkal.“

„Tak vám to říkám já.“

„Ale pan plukovník...“

„Vážená dámo, nikoli plukovník, ale já jsem tady doma. Takže já teď vstanu, klobouk dám tam, kam patří, a půjdu si po svých,“ oznámil poručík Brázda. Poté vstal, klobouk si dal zpátky na hlavu a zmizel ve srubu.

Kristýna se uraženě otočila a spěšně se vydala zpátky k autu.

Jsem kráva, a ještě k tomu blbá.

Takto se otitulovala Kristýna Klímová, když dospěla ke smutnému zjištění, že v lese zabloudila. Už měla být dávno u auta, ale zřejmě se vydala jinou cestou, než kterou přišla. A navíc už v lese nebylo vidět na krok.

Kristýna usoudila, že když půjde pořád z kopce, tak musí nutně najít nějakou cestu, která ji dovede k silnici a silnice potom k autu. A skutečně, asi po hodině neustálého padání a následného nadávání narazila na cestu a ta ji dovedla až k silnici.

Když po ní Kristýna ušla asi kilometr, pochopila, že je to úplně jiná silnice než ta, u které stojí zaparkované její vozidlo. Dalších deset minut si opět nadávala do krav a sem tam přidala i nějaké to umocňovací přídavné jméno. Zabraná do sebehrskačství si málem nevšimla projíždějícího terénního auta.

Když auto na poslední chvíli zahlédla, začala po silnici poskakovat a mávat rukama, až terénní auto skutečně zastavilo.

Udýchaná Kristýna k němu doběhla, a když otevřela dveře, něco ji praštilo do hlavy a svět kolem zčernal.

„V tom křoví se něco rachtá.“

„Asi divočák.“

„Což o to, divočáků je tu víc.“ Následoval připilý smích.

Kristýna Klímová pomalu přicházela k vědomí. Pokusila se vstát, ale zjistila, že je přivázaná provazem přesně k tomu terénnímu autu, o kterém si myslela, že ji dostane ven z lesa. Opodál stáli dva muži, podávali si navzájem láhev a jejich hovor se stácel pouze jedním směrem. A sice směrem ke Kristýně, přivázané k autu.

Kristýna Klímová se začala třást.

Když oba muži láhev dopili, přistoupil jeden z nich ke Kristýně, vytáhl z kapsy kožené bundy vystřelovací nůž a začal jí párat košili. Když se dopíral až k podprsence, hýkavě se rozesmál.

V lese opět něco zarachtalo.

„Jen pojďte, divočáci, něco vám ukážeme,“ zavolal k lesu a jedním tahem nože Kristýninu podprsenku rozříznul.

Z křoví se namísto divočáka vyřítilo něco jako medvěd, a než se muž v kožené bundě nadál, měl svůj vystřelovací nůž umístěný až po rukojeť ve svém stehně, ležel na zemi a řval bolestí.

Jeho společníkovi přivodil pokus o útěk tříštivý úraz obou kolen, a tak leželi na zemi oba dva a oba dva řvali.

Nad nimi se jako bůh pomsty tyčil poručík Brázda a temně vrčel.

Když přijel na místo plukovník Vágnr, byli už oba násilníci, v doprovodu eskorty, na cestě do nejbližší nemocnice.

Kristýna se třásla po prodělaném šoku v sanitce, zabalená do stříbrné fólie, a jeden ze sanitáků se snažil vnutit podobnou fólii i poručíku Brázdovi. Ten ho s ní vytrvale posílal do stejných míst, jako předtím hajného a celou generální inspekci.

„Zbav mě ho,“ přivítal Brázda plukovníka Vágnera a hodil hlavou směrem k sanitákovi. Ten pokynutím ruky sanitáka odehnal a vzal si Brázdu kousek stranou.

„Musels je tak zřítit?“

„Nic jiného si nezasloužili. Vem na to jed, že maj na svědomí i tu holku z lesa.“

„To není tak jistý. Jaks je vůbec našel?“

PŘÍBĚH LODI JMÉNEM KATEŘINA

Poručík Brázda se pootočil směrem ke Kristýně.
„Já je nenašel. To ona. A já pak našel zase ji. Když ode mě odešla, tak jsem neslyšel startovat tu její rachotinu. Šel jsem ji hledat a našel ji tady, za minutu dvanáct.“

Plukovník Vágner pokýval hlavou.

„Tak se začni modlit, aby to byli oni, protože jestli ne, tak...“

Plukovníka přerušilo zakašlání patologa Janíčka.

„Tak zaprvý,“ pravil patolog Janíček mírně nakvašeným tónem, „odmítám se účastnit výjezdů, kde není žádná mrtvola, a za druhý má tady Brázda nejspíš pravdu. V kufru toho teréňáku je pár zrzavech vlasů a nějaká krev.“

Podzim.

Podzimní les.

Vzduchem poletuje listí a nad špičkami kopců práve vychází slunce.

Vozy rychlé záchranné pomoci i vozy policejní se pomalu vrací na svá výchozí stanoviště, aby se mohly znovu rozjet k dalším případům, a na asfaltové silnici uprostřed lesů už zůstali jenom dva lidé.

Nadporučík Kristýna Klímová a zarostlé individuum značně zanedbaného vzhledu.

Tak to vypadá, pomyslela si Kristýna, že mám partáka.

Partáka, co vypadá jako medvěd.

Partáka, co bydlí na kopci v boudě jako zálesák a nemá ani koupelnu.

A taky partáka, co mi dneska v noci zachránil život.

1. místo Próza Oldspavci

Petr Soldát – Harmonika (Český Krumlov)

NA POLÍCH

*Na polích tál loňský sních
teď nahotou se chvějí
a vítr košílku si spích
z oblak, co dovádějí
a strejda měsíc nevyšel
stál frontu na polárku
pan Bouvard a pan Pécuchet
zas vedou řeči v parku*

*Na polích tál loňský sních
jsou bez peřiny, nahá
a básník zkoumá na písničkách
co na srdce mu sahá
malíři chybí paleta
a svět se točí stále
někdo jde chudě do světa
a jiný do finále*

3. místo Poezie nad 23 let

Eva Suková – Blondýna (Rakovník)

Na hlavě mám virtuální brýle a prolítám informační krajinou. Množství informací tlačící se mi do hlavy je ohromující. Jsem na to zvyklý a nepřekvapuje mě to. Pohybem oka mažu vřavou reklamu a prohledávám další proudící kmeny a svazky dat. Koutkem oka zahlédnu něco povědomého. Zastavím pohyb a přepnu na zobrazení 2D obrazů. Někde vzadu uvidím, co hledám.

Fotografie. Hodně stará černobílá fotografie. Lehkým pohybem ruky si obrázek přitáhnu před virtuální obličej. Procesor bleskově vyhledá rozastrované hrany staré fotky.

„Na co se dívám, Uno?“ zeptám se. Nečekám dlouho a Unin příjemný hlas odpoví. Není poznat, že je to jen stroj.

„Analogová fotografie. Naskenováno Národním památkovým archivem v roce 2123.“

„Datace fotky?“

„Přepočítávám. Moment. Mám to. Porovnáním databáze oblečení, objektů a obličejů na fotografii je fotografie pořízena v rozpětí let 1986 až 1989. Podle flory je červenec a dle úhlu dopadajícího slunce je krátce po poledni.“

„Co to ty postavy vlastně dělají?“ zeptám se hloupě a fascinovaně si fotku více přiblížím. Mám neodolatelný pocit, že jsem něco takového již někde viděl.

„Vodní turistika,“ odpoví Una. Zakroutím hlavou.

„Definuj.“

„Vodní turistika nebo krátce vodáctví byla jedna z forem turistiky, která jako dopravní prostředek využívala různé druhy plavidel, jako jsou rafty, pramice nebo kánoe...“

„Přepočítej obrázek do 3D projekce,“ přeruším její definici. Počítač ve virtuálních brýlích ožije. Trvá pár vteřin, než se obrázek převektoruje do 3D prostředí. Najednou stojím mezi těmi dávno mrtvými lidmi u řeky. Ženský hlas pokračuje.

„Vodáctví bylo rozšířeno na říčních tocích, kdy vodní turisté neboli vodáci pluli po proudu řeky různého průtoku a přesunovali se tak mezi jednotlivými tábořišti.“

„Hoď to do barvy, Uno,“ řeknu a černobílý svět kolem mě se zalije barvami. Pod brýlemi zamrkám. Přejdu k lodi a dotknu se jejího trupu. Ruka projde skrz. Znovu nejsem překvapen. Virtuální projekce je krásná věc, ale má své limity. Otočím se a přejdu k nehybným „vodákům“. Dva muži a žena. Kolem třiceti let. Všichni tři drží v rukou dřevěná „pádl“, jak mi zrovna vysvětluje Unin příjemný hlas. Zahledím se jim zblízka do tváře. Všichni se usmívají.

„Dá se ještě někde něco takového zažít?“ zeptám se fečnický, ale nahlas. Dioda na brýlích se znovu rozsvítí, jak se snaží počítač najít odpověď. Čekám déle než obvykle. Dioda zhasne a klidný ženský hlas řekne:

„Negativní.“

Zakleji a strhnu brýle z hlavy. Realita je tmavě šedivá, a přesto zamrkám.

Celý den v práci přemýšlím, co jsem viděl. Ten pocit opětovného poznání byl a je neodbytný. Vtírá se, i když zrovna jemným pohybem virtuální ruky přesunuji ve skladu stotunové kontejnery na ohromné multifunkční dopravníky. Tudíž nevnímám, že na mě něco křičí šéf. Registruji ho, až když se připojí do mé reality a jeho avatar mi skočí do výhledu. Položím několik kontejnerů bezpečně na zem a strhnu brýle.

Tak jako jeho avatar, tak i v reálném světě stojí vedoucí přede mnou.

„Jaromíre, sakra, co je? Minul jsi skoro o kilometr. Vezmi si volno. Jinak se stane úraz,“ řekne a já jen slabě přikývnu. Podám mu brýle a rukavice a beze slova odejdu. Cítím na sobě jeho nechápavý pohled.

Doma se ihned připojím do VR. Těším se na to, co jsem zadal. Nechal jsem počítač přes noc generovat vodácké prostředí a čekám, co z toho bude. Dám Uně povel, ať to spustí.

Okamžitě stojím na břehu řeky, kde je břichem vzhůru vyskládáno několik lodí. Je jasný den. Zhru-ba poledne. Nedaleko hučí peřeje a o kousek dál pobořený jez. Přes zvuk masy vody uslyším ještě něco. Otočím se, a na rozkvetlé louce za mnou se nachází různobarevné stany. Uprostřed nich hoří dřevo na ohništi. Na něm bublá nějaké pro mě neznámé jídlo. Vůni v simulaci bohužel necítím. Kolem ohniště sedí několik postav. Jedna drží v ruce kytaru a zpívá. Zaposlouchám se do té písni. Netuším, kde ji Una stáhla, ale je mi povědomá. Všechno je na svém místě, ale přeci jen to není ono.

Přisednu si u ohniště na zem a zaposlouchám se do další písni. Ostatní vodáci přikývají do rytmu. Můj pohled zabrousí k převráceným lodím. Přemýšlím.

„Uno, stačí! Ukonči simulaci.“

„Ukončuji.“

„Konstruktér!“

„Spouštím program Konstruktér.“

Ihned se ocitnu ve virtuální hale plné strojů. Je kombinací tovární haly 19. století a nových zařízení. Hala je obrovská. Znam to tu, protože používám tento program v práci často. Na straně výrobní haly je malá projekční kancelář. Vejdu do ní a zamířím rovnou k rýsovacímu prknu. Dotknu se ho a Una suše oznámí, že je program připraven k navrhování.

„Stáhni konstrukční návrhy lodí a pádel, co jsem viděl na fotce a také dnes v simulaci.“

„Jmenuje se to kánoe a nenalezeno. Pátrala jsem i v nelegálních archívech. Firmy, které lodě a pádla před více než sto lety navrhovaly, už neexistují, a dokonce je ztracená i jejich dokumentace.“

„To je špatně. Ručně by to trvalo...“

„Mohu se pokusit vyprojektovat nové plány dle dostupných zdrojů a fotografií.“

„Opravdu? To je skvělé. Spusť to.“

„Spouštím sekvenci. Bude to chvíli trvat.“

„Nevadí. Počkám.“ Okamžitě se rozhučí obrovské stroje ve výrobní hale. Lasery začnou modelovat tvárnou hmotu na obrovském soustruhu. Pociť obrovské funkční továrny je téměř dokonalý. Vyjdu z kanceláře a procházím se mezi virtuálními stroji.

Nic se mi zde nemůže stát. Vše je jen jako. Po několika desítkách minut Una zahlásí:

„Proces hotov.“ Rychle přeběhnu otevřenými dveřmi zpět do projekční kanceláře.

„Promítni.“ Na velkém stole se objeví zelená loď a vedle ní dřevěná pádla. Procházím se kolem a pozoruji dokonalé dílo. „Parametry?“

„Tato otevřená kánoe má délku 4420 a šířku 802 milimetrů. Celková hmotnost 40,6 kilogramu. Nosnost 5000 kilogramů.“

„Tolik?“

„Ano.“

„Z čeho je vyrobena?“

„Karbonová vlákna s nanočásticemi. Je to v současnosti nejlepší materiál.“

„To mě nezajímá. Co byl původní materiál?“

„Poslední dochovaný byl plast, předtím laminát, ještě předtím dřevo, a ještě předtím kůže...“

„Převed' na laminát.“ Loď přede mnou změní materiál. „Nová nosnost?“

„Maximálně 300 kg.“

„V pořádku. Ještě změň barvu na červenou.“ Loď změní barvu na krvavě rudou. Nový lak se leskne.

„Vše?“ zptá se Una.

„Ne. Ještě jí trochu oprýskej a přidej pár záplat.“ Una vše vykoná a z nové lodě se stane ošuntělá.

„Vše?“

„Ještě jméno.“

„Ano?“

„Dej tam Kateřina. To je to pravé jméno.“ Na přední části lodi se zjeví nápis.

„Hotovo?“

„Ano. Teď je to dokonalé. Vše prosím vytiskni.“

Mžourám do světla a vidím, jak se z tiskárny sune veliká červená loď. Převáží se, a než dopadne na zem, zachytím ji. Zabírá mi celou pracovnu. Tiskárna ještě vyplivne dvě pádla, plovací vestu a potom se vypne.

„Co to je?“ Otočím se a ve dveřích stojí manželka.

„Marie, víš, jak praděda mluvil o těch zážitcích v přírodě?“

„Myslíš toho pradědu Aloise, který ti ve svých sto třiceti letech vyprávěl, jak za mlada trávil noci v divočině, a ještě k tomu v zimě?“

„Přesně toho.“

„Toho dědu Aloise, který říkal, že jezdili úplně samotní na malé lodi divokou řeku. Toho blázná myslíš?“

„Ano, přesně toho blázná myslím.“

„Koukám, že tě to taky vzalo.“

„Ano, vzalo, Marie. Chci to zkusit jako tenkrát. Postaru.“

„Proč? Kdejaký počítač ti vygeneruje podobný zážitek ve virtuální realitě.“

„To ano, ale to není ono. Chci si to vyzkoušet naživo. Chci se touhle lodí odpíchnout od břehu a šáhnout si pádlem skrz vodu. Naučit se ji ovládat jako zadák. Kontrovat, odlamovat a přitahovat. Při tom si třeba zadřít třísku o dřevěné pádlo. Prostě zapadlovat si jako za starých časů. Cvaknout se.“

„Cože?“

„Taky nevím, co některá ta slova znamenají, ale mám to od Uny ve vodáckém slovníku. Chci si ty dávno mrtvá slova zažít.“

„Ses taky pomát! jak Alois.“

„Možná. Jen mě to nech vyzkoušet.“

„Dělej si, co chceš.“ Otočí se a chce odejít. Něco spatří a odstrčí mě. Uvidí jméno na lodi a zarazí se. Zahlédnu slzu v jejím oku a pak i ve druhém. Než něco řekne, obejmou ji. Chvilí se brání, ale nakonec mě také pevně stiskne. Několik minut takto zůstaneme.

„Jardo, asi tě chápu. Dělej si opravdu, co chceš. Třeba i vodáctví, jestli ti to pomůže. Jen nevím, jestli najdeš nějakou reálnou řeku, kde to aplikovat.“

„Jak to myslíš?“

„Se koukni z okna.“ Lehce ji odstrčím a vyjdu na balkón. Dojde mi to až nyní. Rozhlédnu se.

Bydlíme ve 115. nadzemním podlaží v lepši čtvrti plné luxusních mrakodrapů. Není tady takový smog jako v patrech do stého patra. Zakleji. Celý obzor je betonová šed' budov a průmyslových komplexů zahalená věčným oparem. Denní světlo přes hustou mlhu na zem už ani nepronikne. Celá Evropa a vlastně celý svět je pokryt betonovými úly, ve kterých se tísní miliardy lidí. Vše je přelito betonem v několika vrstvách. Jídlo se kultivuje v obrovských betonových komplexech pod umělým sluncem. Jak mi to mohlo ujet? Znovu zakleji.

„Přesně tak,“ řekne Marie. Otočím se na svoji ženu. Tentokrát mám v očích slzy já. Znovu se obejmeme.

Po dlouhém hledání jsem konečně našel řeku a myslím, že jsem připraven.

Naposledy vše kontroluji. Vedle mé staronové lodi leží mé vodácké vybavení. Nechybí tu lodní pytel a v něm náhradní oblečení, spacák, karimatka, ešus, špekáčky a spousty dalších věcí. Rum a pivo dávám rovnou do lodi. Přivazuji je k bortu.

Zjistil jsem si o vodáctví vše, co šlo, a proto mi zabralo spousty dní vše na ebazarech poshánět. Nakonec se podařilo. Někdy dost draze.

Samozřejmě jsem jen teoretik. Proto bude potřeba mít hlavně odvahu a snad proto ten rum v lodi. Ještě dotáhnu záchrannou vestu na svém pruhovaném triku. Rozhlédnu se a popadnu jedinou věc, co do vodácké výbavy nepatří.

Páčidlo.

Přeju k velikému ocelovému víku od kanálu. Přiložím ho a zapřu se. Víko se nadzvedne a odskočí stranou. Uslyším ve tmě hukot vody několik metrů pode mnou. Rozsvítím čelovku, a nakonec vodu i spatřím. Usměji se. Černozelené vlny naráží do zdi pode mnou. Ucítím ve tváři konečně kapky. Nasají vůni řeky svázané několik desetiletí v betonovém korytu. Zavoní mi.

Loď protáhnu otvorem na betonový břeh a seskočím za ní. Po doušku rumu vlezu do lodi, popadnu pádlo a odrazím od břehu.

Generace vodáků, kteří tu již dávno nejsou, v mé hlavě zajásá. Nechápu, jak něco takového mohlo zaniknout. Proč se dnes nestaráme o své přírodní dědictví? Nedokážu si vůbec představit jet na řece v opravdové přírodě. Závídím těm vodákům před stovkami let, že zažili to, co já již nezažiji. Závídím jim i to, že si toho možná ani nevěžili a brali to jako obyčejnou součást jejich životů. Chci, aby se to znovu opakovalo. Věřím, že nic není ztraceno.

Snažím se ovládnout neposednou loď uhánějící tmavým betonovým tunelem. Přemýšlím o lidech, kterým chci tento zážitek vyprávět.

Pradědovi Aloisovi. Tátovi i mamince. Své ženě Marii. Všem neznámým lidem na ulici i známým lidem v práci.

Chtěl bych to vyprávět všem těm dávno mrtvým vodákům.

Chtěl bych to vyprávět i své nedonošené dceři Kateřině.

Všem.

Vím, že mi neuvěří, ale já jim to stejně povím. Třeba bude někdo a někdy poslouchat.

2. místo Próza nad 23 let Boris Černý (Praha)

DOHOŘÍVÁNÍ

*Oheň. Jen čtyři písmena
a tříbarevná záře.*

*Ve větvích praská ozvěna
jak struny na kytáře.*

*Jak cesta mrazem strhaná.
Jak srdce bez pomoci.
Pak hřeje. Hřeje do rána,
a uspává nás v noci.*

*Oheň. Jenom dvě slabiky.
A rozpálený kámen.
Co zbude? Tmavé uhlíky.
To my – dohoříváme...*

1. místo Poezie Oldpsavci Vlastimila Hlavatá – Aťka (Náchod)

KREMNICKEJ

*Koľajami
medzi svetmi
na rozhraní všehomíra
Pravá noha na úbočiach
ľavá ťape dolinami
Nezastavíš
Nedá sa ti
pražcami sa potácaš
Nachádzaš čo iný stratil
cestujúci tejto trati
minúty a hodiny
kadávra a zdochliny zrazenej zveri
Si ten v tuneli, ten, čo verí odchodom vlakov
a z búrkových mrakov háda
Potom stráda a klepe sa
pod strechou malej staničky*

3. místo Poezie do 23 let Zuzana Števková – Zápalka (Nitra)

NEVIDITELNÝ

V každé příručce psychoterapie najdete poučku, že prvním krokem k řešení problému je přiznat si, že nějaký problém existuje. Dobře tedy. Mám problém. Jsem neviditelný.

Zní to úžasné, že? Neviditelný... Těch možností! Řeknu vám to na rovinu. Nic úžasného na tom není. Být neviditelný, to je... To je... Ten pocit se těžko vysvětluje někomu, kdo je normální, koho ostatní vidí. Je to, jako byste stáli za oboustranným zrcadlem z nějaké kriminálky a všichni ostatní přitom byli uvnitř místnosti. Vy je vidíte a slyšíte, oni vás ne. Můžete řvát do potrhání hlasivek, můžete skákat a vyvádět až do zlomení krčku stehenní kosti, ale nikdo vás neuvidí, neuslyší.

Začalo to jednoduše, žádné čáry. Po fakultě jsem nastoupil do velké projekční kanceláře. Hodně práce, hodně lidí, hodně peněz. Kancelář zařízená moderním způsobem – open space. Šedesát pracovních boxů na otevřeném patře. Aby člověk stíhal, rychle se naučil oddělovat prostor na vnitřek boxu a zbytek světa. Práce to je zajímavá a náročná. Technologická projekce v AutoCADu. Denně deset, dvanáct hodin v práci z toho hodina na oběd. Většina z nás ovšem nechce ztrácet čas obědem a žijeme většinou z obložených baget a podobných kulinářských kuriozit, které máme od zaměstnavatele zdarma. Je to rychlé a člověk nemusí odcházet od počítače. To si nestěžuji. To vůbec ne. Naopak. Když například odevzdávám po čtrnácti dnech kompletní dokumentaci formy na tlakové lití plastu a mám tam zapracováno pár svých nápadů, které urychlí a zlevní výrobu, je to příjemný pocit. Skoro tak příjemný, jako když mi na účet přijde odměna za ty nápady. A samozřejmě, práce samotná je také dobře honorována, což mi dává značnou svobodu v životě. Takže jsem vlastně šťastný člověk.

Jenže mám problém. Jsem neviditelný.

Začalo to tak po roce, roce a půl. Procházím vstupní halou podniku, kde dělám. Za recepcí sedí ostraha. Chlap jak z filmu se Stevenem Seagalem. Sleduje na monitoru zápas v něčem, co pro silně stažený zvuk nerozeznám. Na můj automatický pozdrav nereaguje. Proč taky? Kdyby měl každé ráno odpovídat na pozdrav každého, kdo kolem projde, namluvil by toho víc než tiskový mluvka kdejakého ministerstva. Když bezkontaktně propluji touto společenskou událostí, zajedu do svého boxu v šestém patře. Jsem tu skoro jako doma. Jsou tu mé věci, moje práce, moje fotka z posledního potlachu na Brdech, můj hrnek s vložkou v glazuře... Nikdo jiný mi sem neleze. Taky proč by měl? Vyřídím poštu, převezmu úkoly, pošlu příspěvek na poradu úseku a ponořím se do práce. Za hodinu mi přijde reakce šéfa na můj příspěvek. Šéfa poznám podle nickname BigBoss (jak originální...). Už si ani nevybavuju, kdy jsem ho osobně viděl naposled. Možná když mě přijímal? Pak dál práce až do oběda. Bageta s kafem a pak zase práce s kafem. Pak kafe a práce ...a kafe. V šest mám dnešní práci hotovou. Uklízím po sobě binů na pracovní ploše počítače a v mailu. Jdu domů. S ostrahou se ani nerozloučím. Nevypadá, že by ho to rozlíftostnilo. Jdu pryč

z baráku. Toulám se uličkami staré Prahy a dívám se do výloh. Zastavil jsem se u jedné výlohy s figurínami, které navléklí do... asi to mají být šaty. Já se dívám z ulice do výlohy na figuríny a ony se dívají z výlohy na ulici, na mne. Tedy, ne na mne, ale tak nějak mimo nebo skrz mne. A tady mi to došlo: Jak je to dlouho, co se ti někdo podíval do očí? Jak je to dlouho, co ses ty díval někomu do očí?

Jak je to dlouho, co tě někdo viděl?

Lidé, které potkávám, ať už v práci, na ulici, v kině, v obchodě... se na mne dívají jako ty figuríny. Jak se asi na ně dívám já? Zůstal jsem tenkrát schválně stát uprostřed chodníku a díval se lidem, co šli kolem, do očí. Nikdo mě neviděl. Nikdo netušil, že tam stojím. Utekl jsem domů a schoval se za bytelnými dveřmi firmy NEXT.

Od toho dne se snažím se svou anomálií nějak žít. Taky co jiného se s tím dá dělat? Život se moc nezměnil. Více méně žiju jako v době blažené nevědomości. Jen už TO vím. A také chápu některé věci, které mě dřív zarazily. Například proč je můj společenský život veskrze virtuální. Jsem sice neviditelný, ale na síti síť je vidět můj avatar. Lidé si s ním povídají a on si povídá s nimi. Tedy, já si s nimi povídám. Z naší dvojky jsem to já, kdo má na starosti myšlení, povídání a podobné. On má za úkol naši vizualizaci. Z druhé strany monitoru ovšem tahle dualita vidět není. Já o ní ale vím a někdy mám sto chutí ho zavírovat. Mizeru. On ale dobře ví, že jsem na něm plně závislý. Že bez něj nejsem vidět. Že bez něj nejsem. Drží mě pod krkem a já ho nenávidím.

Jak rád bych si s někým promluvil osobně! Třeba taková Zuzka81. Má avatara ptáka, dravce. V ornitologii se nevyznám, tak nevím, co je to zač, ale dravec to je určitě. Její úvahy ale vůbec nejsou dravčí. Spíš takové do žluta nebo do zelena. Někdy i do modra. Když ji pozvu někam mimo síť a ona opravdu přijde, budeme sedět proti sobě... Já budu něco blábolit, ona se bude chvíli nudit a pak našťavaně odejde. Ona přišla, čekala, a já nikde.

Jsem totiž neviditelný.

Tak tedy žiju život neviditelného. Cestou z práce se stavím v Máji na nákup v potravinách. Zaplatím kartou u automatické kasy. Občas se stavím v kině, v nějakém tom dnešním multiplexu. Lístek koupím u automatické pokladny a pak si jdu sednout do poloprázdného sálu. Večer se vracím domů a hned se přiháknou k síti. Začínám existovat. Kolem půlnoci se vypnu ze života. Ráno do práce a zase kolem dokola. Den co den. Měsíc co měsíc. Rok co...

Občas, na ulici, mám pocit, že jsem zachytil něčí letmý pohled, jakoby mě někdo viděl. Je to ale jenom oční klam. Zklamání je vždycky větší než nádeje, a tak už to ani nezkouším.

O minulém víkendu jsem byl na Brdech. Večer se kolem ohně sešla parta trampů a vypadalo to na bezva táborák. Všichni ale bez pozdravu usedli k ohni, vytasili z pohodovostní polohy mobily a začali hrát simulátor Age of Tramping. Takže zase sám a neviditelný. Svět se změnil ve vlastní karikaturu. Hned ráno jsem sbalil bivač a loučím se. Bez reakce. Po pár krocích mi v žebadle cinkla esemeska. „Ahoj“.

Následující pátek se ale stalo něco zvláštního. Šel jsem po Příkopech podívat se na předvánoční trhy. Dělán to tak každý rok, i když jsem už dlouho nic nekoupil. Chodím tam spíš pro tu atmosféru. Chodím tam i přesto, že to každý rok končí stejně. Stejně špatně. Mnohem silněji si v té spoustě lidí uvědomím, že nejsem vidět, a uteču domů. Letos to bylo jiné. Šel jsem po Příkopech a tam jsem ji uviděl. Stála uprostřed ulice v olivové parce s kožešinou na límci a domovenkou na rukávu a dívala se přímo na mne. Dívala se mi přímo do očí a v tom pohledu byla úpěnlivá prosba. Samozřejmě, že to byl opět klam a já uhnul pohledem a prošel jsem kolem ní, ale večer, doma, mi to nedalo a musel jsem si celou scénu znovu a znovu přehrávat. Ten její pohled. Ta prosba... Celou noc jsem nemohl usnout. Co to jen mělo znamenat? K ránu se mi do myšlenek opatrně vkradl takový pocit... Co když mě opravdu viděla? Co když mi dokonce chtěla něco říct? Po těch letech...

Celý víkend po tom pátku jsem prochodil po Václaváku, po Příkopech a po všech uličkách kolem. Hledal jsem ji. Samozřejmě jsem věděl, že mám mizivou naději, ale já musel. Věděl jsem, že tohle je přesně ta naděje, o které se říká, že umírá jako poslední. Pak už není nic.

V pondělí jsem musel do práce, ale oběd vzal čert a celou hodinu zase jenom hledání dívky, která mi dala naději. To poslední. A po práci zase, až do večera. Tuhle část Starého i Nového Města už znám skoro nazpaměť. Pak totéž každý den, bez výsledku.

Až dnes!

Uviděl jsem ji skoro na stejném místě jako před týdnem. Stála tam a dívala se po lidech před sebou. Zastavil jsem se několik kroků před ní a podíval se jí do očí. Její oči se na chvíli rozšířily překvapením. Pak je ale sklopila a chtěla mě obejít. Tu reakci jsem poznal. Poznal jsem ji velice dobře.

Když procházela kolem, položil jsem ji ruku na rameno. „Počkej. Musím s tebou mluvit. Neodcházej. Já s tebou opravu musím nutně mluvit.“

Zastavila se a pomalu se ke mně otočila. „Ty... Ty mě vidíš?“ Vydechla nevěřícně. „Ty mě opravdu vidíš?“ Na řasách se jí chvěly krystalky, ve kterých se odráželo světlo plynových lamp. Asi vločky.

„Ano, vidím tě. A předpokládám, že i ty vidíš mě.“ Otázka to byla zbytečná, ale já se prostě zeptat musel.

Oči se jí rozšířily ještě víc a já už těžko držel balanc nad tou hloubkou. „Takže... i ty jsi neviditelný?“

„Teď už ne tak docela.“ Měl jsem chuť křičet a skákat kolem. „Co kdybychom si někam sedli?“ Stále ještě opatrně. Co kdyby...?

Trochu přikývla, ale bylo na ní vidět, že stejně jako já dlouho neměla důvod někým si zajít. Také měla strach, jak dopadneme na místě, kde neviditelnost přeje jen trochu překážky.

Zašli jsme do hospůdky v podloubí nedaleko Staroměstského náměstí. Tou dobou tam nebylo moc lidí, a tak jsme měli šanci, že nebudou problémy. Sedli jsme si ke stolu v rohu u výlohy, o který ostatní hosté nejevili zájem. Vytáhl jsem z bažličky litrovku coly a ona dvě Deli tyčinky. Už dlouho jsem s nikým

neseděl u stolu a nejedl. Už dlouho jsem si s nikým nepovídal. Už dlouho jsem s nikým nedělal vůbec nic.

Seděli jsme tam a povídali a povídali a... Museli jsme ze sebe dostat spoustu věcí, které bychom za normálních okolností nikomu nevykládali. Oba jsme ale věděli, že je to tak správně. Že je to jen mezi námi. Tohle vědomí z nás dělalo skoro tajnou společnost a oddělovalo nás od ostatních víc než naše neviditelnost.

A tak jsme tam seděli a povídali a bylo nám, po dlouhé době, upřímně jedno, že nás ostatní nevidí.

I když...

Někdo zaklepal zvenku na výlohu, u které jsme seděli. Zmateně koukáme ven. V podloubí za výlohou stála patra trampů s bágly na zádech. Dívali se přímo na nás dva, mávali a zvali nás s sebou někam ven.

Svět je zase v pořádku!

2. místo Próza nad 23 let
Václav Papež – Padre (Praha)

TANČÍCÍ STROMY

*Viděl jsi, jak tančí stromy? Řekla,
uchopila ruku toho, co se mračí
jako čerti z pekla
a rozezněla v jeho srdci struny.
Běželi spolu alejí tak sebejistí,
pod nohama krásné koberečky z listí,
dívali se vzhůru do koruny
a zdálo se, že stojí oni,
ale zlaté stromy při tanci se otáčí a kloní.
A jemu se z tance hlava točí,
z nebe modrého
a také z modrých očí.
Před polibkem stačila mu ještě říci:
vidíš, jak z tanečnicků zlatých
stříbrní jsou
při měsíci...*

3. místo Poezie Oldspavci
Vítězslava Felcmanová – Vitolda (Praha)

ŠEDÝ VLK

„Tak, vás tedy přepadli kamarádi a jednomu zlomili ruku, říkáte...?“

„No, tenhle balíček tří v jednom s sebou na vandr normálně netahám,“ s neskryvanou ironií v hlase předložil důkazní materiál a stručně objasnil:

„Obvaz, sádra, kosti.“

„No voni byli taky tři,“ doplnil druhý. „Ale zaskočili nás.“

„Tak – kamarádi...“ jal se vysvětlovat třetí. „Si tak mezi sebou říkáme. Jinak je ale neznáme. Místní teda určitě nejsou!“

Nárok na výsluhu měl Šedý vlk už víc než rok, a když se konečně uvolnilo místo, které si vyhlédl pro dny klidnější, zase tak moc se nerozmýšlel.

Věk se hlásil, a ač se mu snažil vzdorovat sebevíc, představa práce bez nočních služeb, čtyřadvacítka a podobných libůstek ho mámila stejně neodolatelně jako vůně poctivého hovězího vývaru po pravidelné čtvrtéční zpívané v hospůdce U nakloněné roviny.

„Stůj rovně! No nehrb se tak! Jsi přece muž, ne? Pán tvorstva! Bud' na sebe hrdý!“

Smál se v duchu od ucha k uchu, když si připomněl, jak se tam včera mezi futry do kuchyně přiblížil kryl před manželčinou ranní palbou. Pána tvorstva viděl před malou chvilí v koupelně a pořád ještě úplně nepobral, jak to, že lidstvo dosud nevyumřelo. O co víc se teď uvnitř bavil, o to věrněji zvnějšku zkopíroval její výraz, který včera ráno měla. Důvod? Ti tři! Sotva týden do civilu, stůl již skoro vyklizený, a najednou PRÍPAD! Ke všemu ho ne a ne opustit ten podivně svíravý pocit, že hledanou osobou tentokrát nebude sousedova slepice.

„Tak to asi sepišeme, ne?“ Roky pilně cizelovaným úderem třel Enter na solar a probudil monitor z lenivého snění. Pak vyštěkl:

„Jména?“

„Čárek.“

„Frigo.“

„Pivsuda.“

„Křestní nemáte?“

„Ivan.“

„Václav.“

„Taky Václav,“ doplnil ten nejmladší s evidentním uspokojením, jak rychle a bezchybně dokázali splnit jeho požadavky. Měl pocit, že vyšetřování postupuje milovými kroky vpřed a chtěl tomu být náležitě nápomocen:

„Příjmení chcete taky?“

Šedý vlk se zarazil. Policejní instinkt a letitá zkušenost s ráboby protřelými delikvity mu našeptávaly, že bod zvratu je nedaleko. Očima opatrně navštívil kalendář. Sobota. V pátek by byl se závěry opatrnější, ale dnes byla opravdu sobota. Ať se v Nakloněné rovině odehrálo ve čtvrté kolici, dnes už to nemohlo mít žádný vliv. Tak co mu to tady jenom...

„Čárek, Frigo, Pivsuda – jsou teda KDO? Říkali jste, že je neznáte!“

„No dyť to sedí. To sme přece my.“

Rozvážně sáhl do kapsy pro krabičku cigaret, aby získal drahocenný čas na vyhodnocení situace, a v duchu se připravoval zasadit zločinu rozhodující úder.

„A přesto mi chcete nahlásit svá příjmení...“ pátravě zkoumal jejich výraz. „To taky sedí?“

„Tak jestli to není úplně nutný...“

„A kolik těch příjmení asi tak máte?“ udeřil na ně s jistotou hráče přesvědčeného, že mít v ruce pět es může být problém leda pro toho joudu na druhé straně stolu.

„No... každé... jenom... jedno?“ ozvalo se zprvu nejistě.

„Takže je chcete nadiktovat?“

Rázný velitel místního oddělení Policie České republiky nadporučík David Rach byl skutečně mužem činu. Tečka na klávesnici se ještě chvěla pod jeho závěrečným úderem, když on už v ruce třímal kliku dveří do služebny. Zoufalé „Próóc? Proč kurva

jááááá?“, které se z nich vyvalilo, ještě hodnou chvíli znělo budovou a vířilo v ní prach.

„Lze tedy říci, že vás vyprovokovali?“

„Tak... to se hodnotí... Chápejte – seběhlo se to nečekaně rychle a situace byla v tu chvíli poměrně nepřehledná.“

„Promiňte,“ zatvářil se tázající zmateně, „jak nepřehledná? Cítili jste snad, že se chovají nějak nepřátelsky? Že jim vaše přítomnost vadí?“

„Ne, to ne. Naopak. Celkem halasně nás přijali a zvali nás k sobě.“

„Jak konkrétně?“

„Konkrétně volali Ahó, jeden dokonce od pasu odepnul čturu a zvolal: Jdete právě včas!“

„Tak tady je ten ropnej produkt, co sis přál. A už jsem se vydejchal. Dodělám to,“ řekl Šedý vlk, jak zkušeného policistu titulovali kolegové z oddělení, a postavil před svého nadřízeného nevábný plastový kelímek s tím, co do něj se svým charakteristickým chrčením naplival automat na chodbě.

„Je to asi poslední, co tady děláš. Ne že je přizabiješ a přijdeš o metál!“ mrkl na něj Rach.

Vzal kelímek opatrně do ruky, přičichl k obsahu a utrousil: „Já to zkusím taky nějak přežít.“

„Takže, co tu máme...“ zasedl Šedý vlk zpět na svou židli a polohlasně předčítal z monitoru:

„Dorazili na tábořiště, chtěli udělat oheň, ale Pivsuda měl hlad. Nakrájel slaninu, přičemž se řízl do prstu a kvílel...“ pozvedl hlavu k Pivsudovi a pohledem kontroloval v ušmudlaném a zkrvaveném papírovém kapsníku zabalený předmět doličný. „Rozdělil se s kamarády o slaninu a v okamžiku, kdy odšpuntoval čturu s obsahem doma ukořistěného alkoholu blíže neurčené značky, se z lesa vynořila trojice jim neznámých... kamarádů?“ S tázavým pohledem přešel trojici, zda ta trvá na zapsaném označení, a když se nesetkal s odporem, pokračoval dál již po svém:

„Z toho lze tedy vyvodit, že obsah čtury nekonsumovali tři, ale šest těchto – kamarádů? Následkem čehož...“

„No to ne! To teda nelze! Vyvodit! Tu čturu jsme zatím nekonsumovali vůbec. Dáte si s náma, náčelníku?“

Vytřeštěné oči policisty bezděky sjely ke dveřím do kanceláře skutečného náčelníka a pak střídavě tékaly mezi nimi a postavou nešťastníka s čturou v ruce. V éteru tentokrát zůstalo zachováno ticho, které rušilo jen spokojené broukání ledničky. Na nové stěhování prachu to zatím nevypadalo.

„Ten konflikt tedy vznikl naopak proto, že jste se odmítli rozdělit o... o... obsah té čtury?“

„Ale to taky ne! To my sme se rozdělit chtěli! Jenže když došlo na zalamování palců...“

„Cože? Proč jste jim proboha lámali palce? Vždyť vám nic nedělali!“

„Ale to je takový...“

„Jim nikdo nic nelámali!“

„Za-la-mo-va-li!“

„...náš pozdrav.“

„Prostě – najednou to lítalo.“

„A pak zdrhli. Ale lámali oni! Tak kdybyste je našli...“

„Tedy žádné stopy agresivního chování?“
„V té chvíli již nikoli. To předtím. Byli vyzbrojeni noži, všichni tři. Jeden kapsení skládací a dvě dýky. Ten jeden s dýkou jí zahubil nějakého tvora a toho společně snědli. Bylo to pro nás dost stresující, jejich oběť dost naříkala, ale prodělali jsme dobrý výcvik.“

„Takže?“

„Takže jsme vyrazili.“

„Kdy přesně se to tedy zvrtilo?“

„Začal to ten, co předtím zahubil to zvíře. QR17 mu na důkaz přátelství podal ruku, přesně podle manuálu. Ale on na něj okamžitě použil neznámý chvat. QR17 chvat odrazil a za použití systému obrany útočníka zneškodnil. Já a QR19 jsme zpacifikovali ty další dva a okamžitě zahájili ústup.“

„Nemám vašemu postupu co vytknout. Zprávu i záznam akce předám centrále,“ zaklapl desky.

„Chvat doma zanalyzují a příště by to mohlo vyjít.“

Za červeně přeškrtnutou bílou cedulí s černě vyvedeným nápisem Sluneční soustava na to šlapl a z kajuty je vyprovodil slovy:

„Škoda, tentokrát byl kontakt už opravdu blízko!“

2. místo Próza Oldspavci Václav Stričko – Vašík (Praha)

OKTÓBROVÁ

*Odpisujem dennú šed'
linajkami zverských prťí
a po tebe šlapem
bukovú mlad'*

*Jeseň sa rozliala ako dobre načapovaný šnyt
A ja v ústí doliny
richtujem krígel
ďakujúc za všetky tulácke figle
pretože túto rundu
platí leto*

2. místo Poezie do 23 let Zuzana Števková – Zápalka (Nitra)

POSLEDNÍ

*Na obloze praskla struna
Poslední tón do tmy letí
Hlava prázdná, duše plná
přelévá se do objetí*

*Jen dvě vážky nad hladinou
Písně spící na jehličí
Chvilce, které neuplynou
Mlčení, v němž úsvit klíčí*

*Včerejší den sálá z pece
proměněný do popela
Orlí křídla rvou mě z klece
Srůstám s nimi, jsem zas celá*

2. místo Poezie nad 23 let Lenka Bittová (České Budějovice)

VESELÝ VRAH

Seděli naproti sobě, nepřítomně zírali na skoro dopité püllitry a mlčeli. Už toho namluvili až dost. A kromě toho, David neměl úplně náladu donekonečna se vybavovat s někým, kdo je vlastně jeho úhlavní nepřítel.

„Zaplatíme,“ zahlásil Patrik. Zatáhl to za oba, policejní fondy mu pro tuhle akci patrně vyhradily slušnou částku. To Davidovi rozhodně nevydalo. Přehodil přes sebe kongo a vyrazil před hospodu.

Rozpršelo se v okamžiku, kdy si zapálil cigaretu. Vzduch naplnil zápach kyselého deště a sirných oxidů, příroda zase dostávala patřičné na frak. Už léta to bylo jen horší a horší...

Přšlo celou cestu. Stěrače pracovaly naplno, reflektory Patrikovy černé audiny jen s námahou rozrážely temnotu. Samozřejmě mířili na hotel, Patrik nehodlal trávit noc v lese. „Nebudu se válet po špinavý zemi jako nějaký zapráskanej trempík,“ prohlásil hned při jejich prvním výslapu. „Až to bude nutný, tak to dám. Ale do té doby na to zapomeň.“

Patrik tu velel, nemělo smysl protestovat.

„Kolik piv jsi vůbec vypil?“, zeptal se David. „Že řidič.“

Patrik po něm vrhl úsečný pohled. „Co je ti do toho?“

„Viš, jak se to říká. Opilý řidič – veselý vrah... A navíc se to nesmí. Ty bys to měl vědět nejlíp.“ Málem dodal: „když jsi ten fízl“, ale včas se zarazil.

„Vole,“ uchechtl se Patrik. „Já přeci můžu.“

„Co můžeš?“ nedalo to Davidovi. „Řídit opilej, nebo zabíjet lidi?“

„Já můžu obojí, šmudlo,“ odtušil Patrik.

K ránu dešť ustal. Mírný větřík téměř rozfoukal kupy průmyslových exhalátů, sem tam se i zamodral řílek volného nebe.

Do hospody dorazili kolem jedenácté, na keramické tácky s mírným třeskutím přistály püllitry místního piva a před Davida ještě porce utopenců. Patrik jen nakrčil nos. On se dosyta najedl na hotelu, tahle vandrácká krmě se mu přímo hnusila.

A pak se na ně usmálo štěstí.

Byli čtyři. Ze zad shodili telata a usárny, dva z nich se s plechovými čutorami vydali načepovat vodu ke kohoutku.

Zaměřil se na posledního z přichozích. Právě odkládal kožený klobouk s liščím ohonem. Zablýskl se na něm mosazný odznak. Slunce vycházející za mraky, odznak převaděče. Tohle byli vandráci, kteří mířili na druhou stranu, do Země zaslíbené. Po zádech mu přeběhl mráz.

Bude je muset využít a zradit.

Zalomil palce, hospodou se rozezněla kytara. Davida nejvíc zajímal převaděč, dlouhovlasý, vousatý týpek. Říkali mu Šedivák.

Pečlivě zkontroloval, zda mu na ruce dobře sedí náramek utkaný z červenozelené parašňůry, symbol těch, kdo chtějí na druhou stranu.

A pak levou rukou, tak, aby mu náramek musel padnout do zorného pole, ukázal Šedivákovi tabačku napěchovanou cigaretami.

„Jdu na cígo, půjdeš taky?“ Jestli nezabere, je všechno v háji.

Zabral. Pokývl a zvedl se ze židle.

Venku Šedivák začal pomalu pěchovat dýmku.

„V kopcích se válí dost mlhy,“ prohlásil zamyšleně. „Jeden by mohl zabloudit a sejít ze správné cesty.“

To byla první půlka hesla.

„Však za mlhou nakonec najdeš jasnou oblohu,“ navázal David. Šedivák rozškrtl zápalku.

Čas se zpomalil. Ticho, které trvalo snad věčnost, skončilo ve chvíli, kdy Šedivák vyfoukl obláček tabákového dýmu.

„Tak jo, vezmu vás s sebou.“ Z kapsy vytáhl staré kapesní cibule.

„Za hodinu vyrazíme.“

Šlapali nerovným terénem už přes dvě a půl hodiny a pomalu se začínalo smrákat.

Člověk by řekl, že jen tak bez cíle bloudíme, pomyslel si David. A možná je to i pravda. Třeba se snaží všem zamotat hlavu, aby nikdo netušil, kde teď vlastně jsme, kudy táhneme a kde přejdeme na druhou stranu.

Šedivák vyskočil na kmen stromu padlého napříč roklinou a přeběhl po něm. Pak začal stoupat do svahu. Všichni se dali za ním a následovali ho až na nízký hřeben, kde shodil usárnu, posadil se na ni a pohlédl kupředu, do údolíčka pod nimi. Zašátral v náprsní kapse po dýmce.

David ze somradla vytáhl láhev s rumem, krátce upil a nechal ji kolovat. Nemuseli ho brát s sebou, ale slušelo se jim trochu revanšovat. Taky si zapálil. Nebyl sám, do šera zazařilo ještě několik drobných cigaretových ohničků. Vedle něj ztěžka usedl Patrik. „Jak dlouho ještě...“ zašeptl, ale David ho utnul prudkým potřesením hlavy. Pochopil a zmlkl.

„Až dokouříme, sejdem tam dolů,“ ukázal Šedivák troubelí dýmky. Nic víc. Ale pochopili to úplně všichni. Tam dole je průchod, který hledají.

Z úbočí sestupovali už za úplné tmy a nebylo to úplně jednoduché. Moc toho neviděli a rozmoklé listy jim ujíždělo pod nohama. Občas někdo tlumeně zanačoval.

„Buďte sakra zticha,“ musel je polohlasem napomenout Šedivák.

Zleva a zprava kolem nich vyrostly temné siluety skalních stěn. David se nadechl a málem zakašlal, jak mu mílný opar naplnil plíce. Ale po pár krocích ucítil něco jako krátký závan teplejšího, čistšího vzduchu. Zepředu přicházelo o trochu víc světla. Mlha pomalu mizela a po tvářích je pohladil závan větru vonícího po houbách a mechu. Žádná síra, ani náznak chemikálií. Tak voníval svět, dokud mu lidé nezačali ubližovat.

Světlo zepředu dostalo červený nádech, zesílilo a přešlo do oranžové. Šedivák se zastavil. Ostatní se protáhli kolem něj, vyšli ze stíněné rokle a také zůstali stát. Ohromeně zírali na panorama, které se před nimi znenadání otevřelo.

Stáli pár kroků od kraje skalní stěny spadající několik desítek metrů hluboko. Přímě naproti nim se

rozprostíralo zelené moře až k obzoru se táhnoucích lesů, přerušovaných jen ostrůvky pískovcových skal. Těsně nad obzorem visel oranžový sluneční kotouč chystající se zapadnout. Nikde žádné město. Jen les, kopce a skály. A neskutečně čistý, průzračný vzduch.

„Vítejte v Zemi zaslíbené,“ řekl Šedivák do užaslého ticha.

Jejich cesty se rozešly zhruba v půlce téměř neznatelné, klikaté stezky. Skupina vedená Šedivákem pokračovala dál, k jedné ze stálých osad, zatímco David mířil ke kempu, na kterém byl při své poslední návštěvě Země zaslíbené.

Nad lesní stezkou zaznělo „ahoj“ a byli zase sami.

Plameny ohně mihotavě ozařovaly písek pod převísem, noční ticho narušovalo jen občasné sovi zahoukání. A pak Patrikovo neustálé brblání.

„Takže GPS bez signálu, mobil taky. A ten posun času... Dva soumraky za sebou...“

„Takže co?“ zeptal se David. „Nepůjdu do lochu? Když jsem splnil svou část dohody a zavedl tě sem?“

Patrik pokrčil rameny.

„Asi. Za spolupráci by ti měli trest odpustit. Možná ti dají jen pokutu.“

Pokuta. To by šlo.

Stějně mu ale bylo smutno. A ze sebe samého na zvracení.

„Hele, proč Země zaslíbená policii tolik zajímá?“ vyslovil David otázku.

„Aspoň nerozděláváme ohně a nešlapeme po chráněných územích v normálním světě.“

„Ty jsi vážně marnej,“ rozesmál se Patrik. „Jestli tě to nenapadlo... A navíc je to tajný,“ odušil, odběhl stranou a vymočil se na totem, stojící kus stranou.

Zavrtal se do spacáku a začal hlučně chrápat.

Davidovi bylo do breku. Myslel si, že se mu uleví. Ale úleva nepřišla.

Kdyby se nenechal nachytat při rozdělávání ohně v zóně nejvyšší ochrany přírody, mohlo být všechno jinak. Jenže se to stalo. Podle zákona za to měl zaplatit několikaletým vězením. Za jeden ohniček. Zatímco průmysloví giganti dál chrtili ze svých komínů každou vteřinu tuny popela a chemikálií. Beztestně. Protože korporáty, které je vlastnily, si nakoupily emisní povolenky.

Peníze... Kolik by byl ochoten takový průmyslník zaplatit za chatu v čisté, nezkažené přírodě? Ta částka byla jistě astronomická. A on sem zavedl jejich pohůnka...

Legendární Kenny, ten, který před asi deseti lety jako první prošel na druhou stranu, měl svůj objev lépe tajit. Spousta kamarádů by sice nezažila opravdu nedotčenou divočinu, nacházející se hned vedle a přitom nikde, možná v jiné dimenzi... Ale tady by vládli dál klid. To teď skončí... A může za to on sám.

Usnul spánkem plným horečnatých snů.

„Ty seš vážně kretén,“ uškíbal se nad ním Patrik, když pokládal do vyčištěného ohniště zelenou smrkovou větvičku. Přinutil se to nekomentovat. Po několika kilometrech si našli šikovně přístupné

skalisko, vyšplhali se na vrcholek a Patrik vypustil nad panenskou krajinu, rozprostírající se, kam oko dohlédlo, drobný dron.

Stroj se s mírným bzučením zvedl nad jejich hlavy, vydal se do jasně prosvícené oblohy a několikrát je obkroužil.

„Aby si toho někdo nevšimnul,“ podotkl David a vyfoukl obláček cigaretového kouře. Když byl nervózní, kouřil hodně.

Patrika to zase rozesmálo.

„A co by mi asi ti tví trempíci mohli udělat?“ odhrnul maskáčovou bundu a odhalil pouzdro s pistolí.

„Támhle jsem asi viděl kouř,“ mávl pak neurčitým směrem. „Projdeme se, natočím to a pak se vrátíme.“

Podali si je, když ušli asi půl druhého kilometru. Byli to ti čtyři, se kterými prošli přes průchod. Oči vidně v něčem udělali chybu a vzbudili podezření.

David dostal hned zkraje ránu něčím tvrdým přes hlavu. Naštěstí nebyla vedena plnou silou, neměla ho zabít.

„Nezvedej se,“ uslyšel. Neměl sebemenší chuť odporovat.

Prásk, prásk, prásk, zaštěkaly lesem výstřely. A pak ještě dvakrát. Ostré třesky pistole se k nim vracely mnohonásobnou ozvěnou, ztlumené odrazem od okolních kopců.

Stíny, stojící nad ním, se otočily a vytratily se. Zazněly další tři výstřely.

Pomalou se nadzdvíhl na loktech. V hlavě mu zapulzovala ostrá bolest. Ruka reflexivně zajela k jejímu zdroji – roztržená kůže, krev. Schytl to slušně.

Stočil pohled stranou... Naživu byli už jen Patrik a Šedivák. Ten přiskočil k Patrikovi, v ruce dlouhý vojenský bodák. Schytl úder do obličeje a pistole v Patrikově pravačce se znovu ozvala. Čtyřikrát. Šedivák neměl šanci.

Pak se k zemi sesunul Patrik.

Když ho David přejel pohledem, bylo jasné proč. Šedivák, i když ho to stálo život, mu stihl zabodnout čepel bodáku hluboko do stehna. Patrik teď překvapeně zíral na jeho rukojeť. Kolem ní se rychle rozprostřela tmavá krvavá skvrna. A stále se zvětšovala. Stehenní tepna, pomyslel si David. Konečná.

„Kde máš lékárníčku?“ zasípal Patrik.

David k němu pomalu došel.

K průchodu to je tak šest, sedm kilometrů. Teprve za ním by mohli zavolat záchranku. Patrik umře a nic se s tím nedá dělat. A nikdo mu neuvěří, že mu to neudělal právě on. Všechno je v hajzlu. Dostane doživotí, možná křeslo. Zradil zbytečně. Anebo... Prudkým pohybem odkopl Patrikovu pistoli pryč. Ten na něj vyděšeně vyštělil oči.

A David se trochu hystericky zasmál.

Skopl podrážkou své kanady Patrika zpět na zem. A pak vytrhl bodák z rány. Krev vysoko vystříkla, potřísnila mu oblečení a tvář. Jak Patrikovi klesal tlak, byly její gejzíry stále slabší, zakalil se mu zrak a přestal se hýbat.

„Hajzle...“ To bylo jeho poslední slovo.

David si uvědomil, že právě přebíral jeho roli. Teď byl veselý vrah on. A veselý byl proto, že z něj všechno spadlo. Přes všechnu tu hrůzu kolem.

Vrátit se nemohl. Jestli nechtěl do vězení, musel zůstat v Zemi zaslíbené. Už dříve slyšel o lidech, kteří tu žijí nastálo. Jinou šanci neměl. Všechno se náhle zjednodušilo...

Rozdělal oheň a přihodil na něj haldu vlhkého listí, aby vytvořil daleko viditelný kouřový sloup. Z pistole vystřelil do vzduchu poslední tři rány, zasunul do ní nový zásobník a připnul si ji k opasku. Může se mu ještě hodit.

Zapálil si cigaretu a čekal. Dřív nebo později někdo přijde a při troše štěstí se mu povede celou situaci vysvětlit. Zůstane tu. Podle legend je tu někde Velká Osada, kde žijí podobní jako on. Ti, kteří se nemohou vrátit. A tam se vydá. Země zaslíbená se stane jeho novým domovem.

1. místo Próza nad 23 let

Jiří Hons – Murdoch (Brandýs n. Labem)

SUCHÁ

*Jsem příliš suchá na to, abych kvetla zjara.
Mám suché větve, na nich popraskanou kůru.
Tam někde v hloubce už mě čas na kusy párá.
Tak proč bych ještě měla zvedat hlavu vzhůru?*

*Tak proč bych měla stavět další vzdušné hrady?
Srdce mi okoralo. Zbyly na něm šrámy.
Já prostě stojím. Denně sčítám teď a tady.
V kůži mám vyřezané vaše monogramy.*

*Já stojím pevně, kde mě tenkrát zasadili.
Nemůžu. Nechci. Víím, že odejít je zrada.
Já tady počkám, až si přinesete pily.
Do ohně přiložíte
moje*

*suchá
záda*

1. místo Poezie Oldpsavci
Vlastimila Hlavatá – At'ka (Náchod)

PÁR SLOV O KLÍČENÍ

sediš
na brehu okna
kolená dokorán
v sebe
piesok dní
dotyky sekúnd
a
kroky prstov
na dne
modrej misky

uprostred
zelených jabĺk
v nedozretom čase
brieždenia
na konci oka
a
dlhého dňa
vzlieta
na jeho okraji
popraskaný kormorán

vystúp
kráčaj
bež
než ti vypnú
retiazkový kolotoč ciest
a
začneš splietat'
nitky spomienok
do povrázok
samoty

život
to je predsa
prejsť cez pole
na podrážkach pamäti
na dne jazyka
si odniesť
útržky básní
chuť vetra
a
modré krídlo
z porcelánu

2. místo Poezie Oldpsavci
Peter Jokl – Joko (Partizánske)

BURLACI TÁHNOU

Paprsky slunce
jak hřeben Zlatovlásky
nesměle rozčísnou
cáry mlhy
dokořán otevřou
nové ráno
Včerejší dny nehřejí
ani cigareta mezi prsty

Podzimní chlad
zebe za špinavými nehty
Po prozpívání noci
místo budíků
probouzí spáče
zakódované vzkazy
telegrafisty datla
vytukávané morseovkou
do kůrovcových stromů
Rozšířované poselství
kouřových signálů
poselství zprávy
o neúprosnosti času
o čase návratů
návratu do měst
Místo ozvěn
skal smíchu písní
houkání sirén
místo zaprášených cest
běžící pásy posiloven
Anonymní potkávání
pupkaté povídání
zaprděné vzpomínání
hospodské vysedávání
teenagerské nasávání
marketů okupování
sousedské grilování
televizní sledování
příbblých programů
manželské milování
povinné předstírání
bouřlivých orgasmů
někdo to takhle musí
Uspěchaný tep města
jak kapři kost
zapíchnutá v krku
dávivě dusí
Jiný si na nic nehraje
prostě raději zkusí
vypadnout z toho mumraje
na víkend do kraje
lesů vod a strání
Ve skalách fleky
plácky u řeky
lesní paseky
z města útěky!

Burlacké písně zní
nedělním polednem
Podivné postavy
jak vraky lodí
vlečené pískem
proti proudu času
Podivné postavy
na nohou závaží
smutně se plouží
borovým lesem
k vesnickému nádraží

3. místo Poezie Oldpsavci
Miroslav Marusjak – Miky (Olomouc)

VÝSLEDKY 29. ROČNÍKU SOUTĚŽE TRASA

Dědek Trasák (putovní hlavní cena)

Ondřej Jaroš – Višňák za fotografii Žhavá zem

Kategorie Země

1. místo: Ondřej Jaroš – Višňák: Žhavá zem
2. místo: Standa Khol – Pavouckej: ZEMĚ pod závojem
3. místo: Peter Jokl – Joko: Nejasná správa o konci dažďa

Kategorie Volné téma

1. místo: Iva Borovanská – Tygříce: Večerní idea
2. místo: Zlata Hejduková – Garrf (alias Cocour): Hrajem
3. místo: Leoš Havlát: Zázrak zrození

Kategorie Volné téma pro pokročilé

1. místo: Iva Pohunková – Kawi: Indiánské léto
2. místo: Ondřej Jaroš – Višňák: Pořádně se zhoupnem
3. místo: Iva Pohunková – Kawi: Mlžné předjaří

Kategorie Trampská grafika

1. místo: Zdeněk Vorlíček – Brouk: Vandrem po Roverkách v červnu 2021
2. místo: Peter Jokl – Joko: Zvadlo na Jesenný vander
3. místo: Zdeněk Vorlíček – Brouk: Vandrem Žadní zemí v srpnu 2021

Kategorie Trampská tvořivost

1. místo: Karel Drápal – Tom: Camrátko T.O. Samota Brno
1. místo: Jan Frána – Hafran: Trapsavecké ohně – soubor cen 48. Trapsavce 2022
2. místo: Peter Krajčovič – Bublina: Drevorezba Hurón
3. místo: Iva Pohunková – Kawi: Ceny pro Trasu 2021

Oceněným soutěžícím moc gratulujeme! Stejně tak děkujeme i všem ostatním účastníkům za jejich příspěvky a držíme jim palce v některém z příštích ročníků.

O vítězích letošního ročníku rozhodovala tradičně pětičlenná porota, tentokrát ve složení: Jíří Macek – Čiksika (kategorie Trampské grafiky a tvořivosti s ním hodnotili i Netopýr a Terežka), Bohdan Mezei – Haluz, Lucie Raková, Tomáš Daněk – Tom a Magdalena Dvořáková – Waki

Jan Frána – Hafran: Trapsavecké ohně – soubor cen 48. Trapsavce 2022,

1. místo v kategorii Trampská tvořivost

INFORMACE KE 30. ROČNÍKU TRASY

V kulatém třicátém ročníku Trasy bude otevřeno opět pět kategorií:

Kategorie I.: Vzduch:

fotky vandrů, toulek a potlachů v rámci zadaného tématu, čtvrtý rok přichází na řadu čtvrtý z živelů, vzduch

Kategorie II.: Volné téma:

fotografie s tématem trampingu a přírody, určena pro autory, kteří nespádají do třetí kategorie

Kategorie III.: Volné téma pro pokročilé:

fotografie s tématem trampingu a přírody, pro autory, kteří se ve fotografických kategoriích Trasy umístili třikrát a více:

Mirek Matula – Azo, Adalbert Mezei – D'Ady, Miroslav Daniš – Bludný Hobo, Peter Jokl – Joko, Peter Pintér – FOtep, Bohdan Mezei – Haluz, Hana Prančlová, Jana Skrbková – Jandula, Štěpán Hašek – Jmelí, Iva Pohunková – Kawi, Martin Tumpach – Kregan, Jan Pohunek – Přebíral, Pavla Slepíčková – Pavlís, Míša Inovecká – Prcek, Stanislav Khol – Pavouckej, Ondřej Jaroš – Višňák, Marta Furdíková – Šmidla a Filip Dušejovský – Will

Kategorie IV.: Trampská grafika:

novoročenky, zvadla, kresby, malby, placky a camrátko (kreslené, malované či vypalované, bez trojrozměrných prvků), linoryty a jiné grafické práce

Kategorie V.: Trampská tvořivost:

„trojrozměrné“ předměty jako výrobky z keramiky, kovu či dřevě zeby a reliéfy, taktéž placky a camrátko, jejichž zdobení vystupuje z plochy

Do každé z kategorií je možno zaslat tři příspěvky. **Uzávěrka soutěže je 28. února 2023**, slavnostní vyhlášení výsledků, předání cen vítězům a výstavka všech soutěžních prací proběhne poslední víkend v květnu na ohni Trapsavce a Trasy.

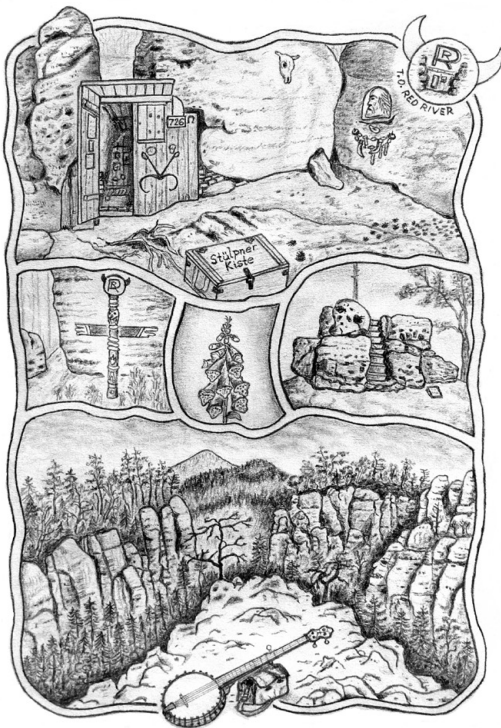
Příspěvky do soutěže je třeba poslat **dva-krát** – jak **elektronicky** (delší strana fotografie by měla mít minimálně 1600 px) na e-mail trasainfo@gmail.com, tak poštou (nejkratší strana by měla mít alespoň 15 cm, nejdelší 30 cm, aby se fotografie vešla na papír formátu A4) na adresu **Milan Rak, Sokolovská 40, 323 00, Plzeň**.

Papírové fotky budou použity pro výstavku na ohni a poté předány Národnímu muzeu – autorům se nevracejí. Do kategorií Trampské grafiky a tvořivosti stačí pouze fotografie vašich dílek, není třeba posílat přímo placky a jiné předměty jako takové (ale možné to je).

Na vaše příspěvky se těší Kawi, Mejla a Waki

Peter Krajčovič – Bublina: Drevorezba Hurón, 2. místo v kategorii Trampská tvořivost

Zdeněk Vorlíček – Brouk: Vandrem Zadní zemí v srpnu 2021, 3. místo v kategorii Trampská grafika

TRAPSAVEC

PROPOZICE 49. ROČNÍKU SOUTĚŽE

- Soutěž je tematicky zaměřená na práce zasvěcené přírodě, trampování a toulání po zemi, skalách i vodě.

- Soutěží se v těchto kategoriích – OLDPSAVCI – PRÓZA
– OLDPSAVCI – POEZIE

v těchto kategoriích soutěží ti, kteří získali v soutěži tři a více cen, z toho aspoň jednu nad 23 let

- NAD 23 LET – PRÓZA
– NAD 23 LET – POEZIE

v těchto kategoriích soutěží ostatní v době uzávěrky starší 23 let

- DO 23 LET – PRÓZA
– DO 23 LET – POEZIE

v těchto kategoriích soutěží psavci v době uzávěrky mladší 23 let

- Pokud se v kategoriích do 23 let nesejde dostatek příspěvků, budou autoři soutěžit v kategorii nad 23 let a nejlepší práce získá Malého Trapsavce.

- Nejlépe ohodnocená práce bez rozdílu kategorie získává hlavní cenu
– ZLATÉHO TRAPSAVECE

- Každý účastník může do soutěže zaslat maximálně tři povídky a maximálně tři básně.
- Omezení délky prací je 1800 slov (podle údajů textového editoru – Word, OpenOffice atd).
- Své práce posílejte na kontaktní e-mail soutez.trapsavec@seznam.cz, pokud možno v samostatných souborech, jejichž názvy budou shodné s názvy děl.
- Touto cestou vám bude doručeno zvadlo na slavnostní oheň s vyhlášením výsledků.
- Do e-mailu prosím uvádějte své občanské jméno, kategorii, rok narození a adresu.
- Uvítáme, když nám současně pošlete svoji aktuální fotografii.
- Pokud je to nezbytné, můžete posílat práce běžnou poštou na kontaktní adresu (v jedné kopii). Na přiložený lístek prosím uveďte své občanské jméno a kategorii, případně i adresu a věk. Jestli chcete poslat zvadlo na slavnostní oheň s vyhlášením výsledků, přiložte ořádkovanou obálku se zpáteční adresou.
- Zasláním své práce do soutěže dávají autoři pořadatelům právo ke zveřejňování těchto příspěvků na internetu i v tisku a také k jejich používání k propagaci soutěže.
- Organizátoři soutěže budou i nadále oslovovat autory a autorky účastníci se soutěže a vydávat jim sbírky.
- U příležitosti vyhlášení výsledků bude vydán sborník vítězných prací, který bude všem účastníkům k dispozici zdarma.

**Uzávěrka soutěže Trapsavec je o půlnoci 28. února, v přestupné roky 29. února.
Kontakt: Jan Hafran Frána, Lísková 20, 312 00, Plzeň**

Trampský časopis PUCHEJŘ

První číslo vyšlo již v roce 1994. Nyní vychází jako čtvrtletník v rozsahu 44 stran, plnobarevně, na křídovém papíře.

V Pucejři najdeš celou řadu **pravidelných rubrik**, články z **vandru doma i po světě**, **potlachů** a dalších trampských akcí, dále články věnované **trampské historii** a **trampským osobnostem**, nechybí **rozhovory**, **kreslený humor** i **historky z vandru** a hezké **fotky**.

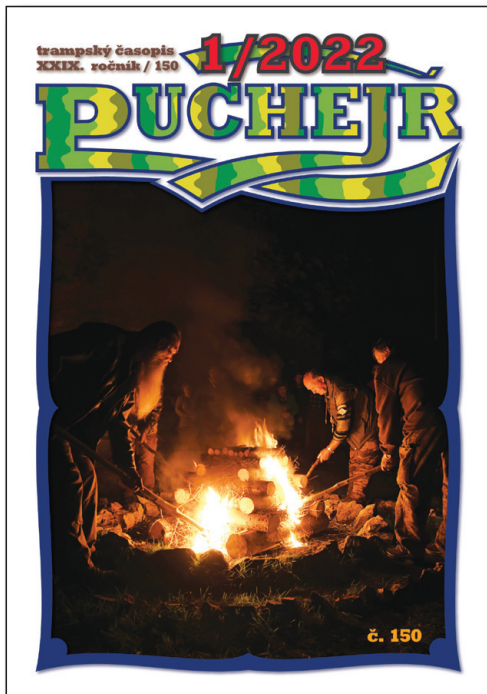
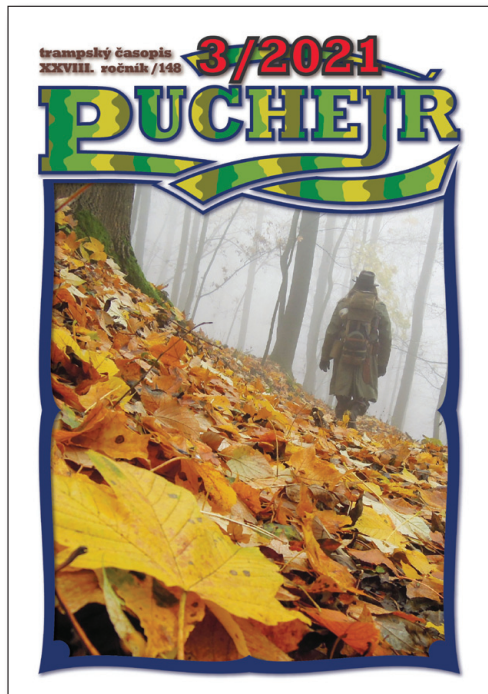
Naprostá většina článků zveřejněných v Pucejři není k dohledání na internetu.

PŘEDPLATNÉ

Celých sedm let bylo předplatné na celý rok stejné, a to **200 Kč**. Jak velké bude předplatné v tuhle chvíli, kdy se sborník připravuje do tisku (duben 2022), nevíme, ale výdaje za poštovné, papír i tisk jdou cenově natolik vzhůru, že bohužel předplatné bude muset být vyšší.

V případě zájmu o předplatné PUCHEJŘE napiš svoji adresu na mail: pucejrz@volny.cz, nebo pošli SMS na tel: **608 774 099** a uveď prosím, že jde o Pucejř.

Co nejdříve ti bude poštou posláno aktuální číslo, ve kterém bude vloženo vše potřebné k předplacení – tedy číslo účtu, var. symbol tvojí platby a složenk. Způsob platby bude na tobě.

Galerie letošních úspěšných autorů

**ZLATÝ
TRAPSAVEC
2022**

Hafran

Asmar

Vašýk

Atka

Blondýna

Lenka

Padre

Boris

Dollyk

Joko

Harmonika

Miky

Hůrecký

Tom

Vitolda

Zápalka

Jitka

Murdoch

TRAPSAVEC 2022 Sborník 48. ročníku tramské literární soutěže

Odpovědný redaktor: Jan Frána – Hafran

Grafická úprava: Martin Šlápota – Šlápi

Titulní strana a ilustrace: Pavla Slepíčková – Pavlís

Vydavatel: Michael Antony – Tony

NEPRODEJNÉ!

Vydáno pro vnitřní potřebu Trapsavce.

www.trapsavec.cz, www.tramsky-magazin.cz

Vydání první v nákladu 500 výtisků / Tisk: Tiskárna Kontr / Praha 2022

ISBN 978-80-908590-0-5